

அந்த முன்று நாட்கள்

நிலாவெள்ளியுர்

- கெஜ தர்மா -

அந்த மூன்று நாட்கள்

(சூறு நாவல்)

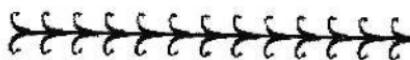
— நிலாவெளியூர்
கேஜை.தூர்மா —

வெளியீடு - 26
31/1, சமாது ஒழுங்கை,
திருக்கொண்டாலூர்.

நூல் விப்ரப் படியல்

நூலின் பெயர்	-	அந்த மூன்று நாட்கள்
இலக்கியவகை	-	குறுநாவல்
பிரதிகள்	-	500
பக்கங்கள்	-	96
உரிமை ஆசிரியர்	-	நிலாவெளியுர் கெஜ.தர்மா
பதிப்பு	-	1 ^{வது} பதிப்பு மார்கழி 2017
முகவர்	-	2ம் வட்டாரம், நிலாவெளி, திருக்கோணமலை
அட்டை	-	சிகு
அச்சகம்	-	ஏ.ஆர்.டிரேடர்ஸ்
வெளியீடு	-	அம்மா பதிப்பகம் 31/1, சமாது ஒழுங்கை திருமலை 0764194422
விலை	-	200/=

என்னுரை

வைகாசி 1985ல் பருத்தித்துறையில் நான் அரசு அலுவலகம் ஒன்றில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளை எனதூரைச் சேர்ந்த குலன் என்பவன், நிலாவெளியில் 1985 வைகாசி 29ல் ஏற்பட்ட துயர் நிகழ்வினை எனக்கு ஒப்புவித்திருந்தான். அதனை பருத்தித்துறையில் அப்போது வசித்துக் கொண்டிருந்தவரும் தற்போது திருக்கோணமலையில் வசிப்பவருமான எழுத்தாளரும் எனது மதிப்புக்குரியவரும் எனது இனிய நண்பருமான திருநந்தினி சேவியர் அவர்களிடம் நான் கூறியபோது, “ஓ..நல்லதொரு நாவலாக எழுத வேண்டிய விடயம் இது காலத்தின் பதிவு உடனே எழுதும் என்று உற்சாகப் படுத்தினார்.

அப்போதே எழுதத் தொடங்கினேன் என்னைக் கண்டுகொள்ளும் போதெல்லாம் “நாவல் எழுதியாச்சா” எனக் கேட்பதை வழக்கமாய்க் கொண்டு ஊக்கம் கொடுத்து வந்தார்.

எழுதி முடித்துவிட்டு அவரிடம் காட்டியபோது, “அருமையாக இருக்கிறது. புத்தகமாய்ப் போடும்” என்றார்.

புத்தகம் போடும் அளவுக்கு அப்போ என்னிடம் பொருளாதார வசதி இல்லை ஓரளவுக்கு வசதி வந்தபின் நாட்டு நிலைமை சரியாக இருக்கவில்லை.

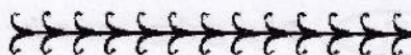
நாட்டு நிலைமை சரிவந்ததும் முதலில் எனது கவிதைத் தொகுதி ஒன்றைப் போடுவோம் என்ற ஆவல் மேற்பட 2015ல் அம்மா பதிப்பகம் மூலம் “வைகாசி இருபத்தொன்பது என்னும் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். அதில் இந்நாவலின் கரு வெளிப்படும் விதத்தில் “வைகாசி இருபத்தொன்பது” என்னும் தலைப்பில் கவிதை ஒன்றையும் இணைத்துவிட்டேன்.

2016ல் இந்நாவலை வெளியிட முடியாது போய்விட்டது. 2017ல் எப்படியாவது வெளியிட்டு விடவேண்டும் என்று தீவிர முயற்சியில் இறங்கினேன்.

கலாரசிகரும், சட்டத்தரணியும், எனது நண்பருமாகிய திரு ஆழமுகம் ஜெக்சோதி அவர்களின் தூண்டுதலாலும், எழுத்தாளரும் நண்பரும் ஆகிய திருமலை சுந்தா அவர்களின் ஊக்குவிப்பினாலும் நண்பர் ஐஷலியன் புஸ்பராஜாவின் இடித்துரைப்பின் பயனாலும் இந்நாவல் தங்கள் கையில் தவஞ்சின்றது. அவர்களுக்கு என் நன்றிகள்.

இந்நாவல் கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்த போது இலக்கிய ஆர்வலர்கள் சிலிடிடமும், எழுத்தாளர்கள் சிலிடிடமும் கொடுத்து இதற்கு விமர்சனம் எழுதித் தாருங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்குமைய அவர்கள் எழுதி தந்த விமர்சனங்களையும் இறுதிப் பக்கங்களில் இணைத்துள்ளேன். விமர்சனம் தந்தவர்களுக்கு எனது நன்றிகள். குறிப்பாக நல்ல விமர்சனம் எழுதியவரும் நண்பரும் எழுத்தாளருமான திரு.கண்மகேஸ்வரன் அவர்கட்டு எனது நன்றிகள்.

இந் நாவலுக்கு அணிந்துரை எழுதித் தருமாறு எழுத்தாளரும் என் இனிய நண்பருமான திரு.கந்தவனம்

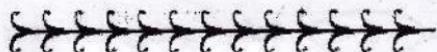
கோணேஸ்வரன் அவர்களிடம் கேட்டபோது எந்த மறுப்புமின்றி எழுதித் தந்தார் அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

இந்நாவலுக்கு முன்னுரை எழுதித்தருமாறு எழுத்தாளரும் இலக்கிய ஊக்குவிப்பாளரும் என்றும் என் ஆக்கங்களை பத்திரிகைகளில் பார்த்ததும் உடனே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு பாராட்டி அத்தோடு தன் விமர்சனத்தையும் தெரிவிக்கும் என் அன்புக்குரியவரும் மதிப்புக்குரியவருமான திரு.ச.அருளானந்தம் (கேணிப்பித்தன்) ஐயா அவர்களிடம் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு கேட்டபோது பல வேலைப்பஞக்களுக்கு மத்தியிலும் எனது வேண்டு கோளுக்கு மதிப்பளித்து மூன்று நாட்கள் அவகாசம் தாருங்கள் எழுதித்தருகிறேன் என்று உடனேயே பதில் அளித்து அவ்வாறே எழுதியும் தந்தார்.. அவருக்கும் என மனமுவந்த நன்றிகள்

வழமைபோல் என்முயற்சிகள் அனைத்தும் வெற்றி பெற உதவுபவரும் என் ஆக்கங்களின் முதல் வாசகியும் விமர்சகியும் என் எழுத்துத் துறைக்கும். புத்தக வெளியீட்டிற்கும் என்றும் உறுதுணையாக நிற்கும் என் மனைவி செல்வநாச்சியார் அவர்கட்கும் எனது நன்றிகள்.

இந் நாவலை அழகுற அச் சிட் டுத் தந் த அம்மாபதிப்பகத்தினர்க்கும் எனது நன்றிகள்.

அவனின்றி ஓர் அனுவும் அசையாது என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவன் நான். அந்தவகையில் இந்நாவல் உருப்பெறவும் வெளியீட்டு விழா இனிது நிறைவுபெறவும் அருள்புரிந்த இறைவனைத் துதிக்கின்றேன்.

என் நூம் என் ஆக்கங்களைப் பாராட்டியும்
நிறைகுறைகளைத் தெரிவித்து எந்தன் எழுத்துப்பசிக்குத் தீனி
போடும் எனது அன்பு வாசகர்களாகிய உங்களுக்கும் எனது
இதயத்தில் இருந்து வெளிவரும் அன்பையும் நன்றியையும்
இத்தால் தெரிவித்துகொள்கிறேன்.

நன்றி

வணக்கம்

கெவன்ஸி

நிலாவெளியூர் கெஜ-தர்மா

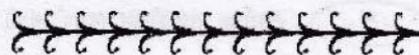
துபாற்காந்தோர் வீதி

நிலாவெளி 02

தொடரிபுகட்டு 0777725644

0714417873

மின்னஞ்சிசல் kejatharma@gmail.com

அண்ணதுரை

அனுபவத் தொகுப்பு மிக நேர் த் தியான மோழியானுகைமூலம் அழகிய நாவலாக உருவெடுத்திருக்கிறது. நாவலை வாசிக்கத் தொடங்கும் ஒருவர் தானும் அதற்குள் ஒரு பாத்திரமாகி அடுத்து என்ன நிகழ்மோ என்ற தவிப்பில் தத்தளிக்கும் வண்ணம் கதை நகர்த்தப்படுவது நாவலின் பெருஞ்சிறப்பு. எவ்வித அலுப்புத்தட்டலுமின்றி, கதை முடியும் வரைக்கும் விறுவிறுப்பாகவே அமைக்கப்பட்டிருப்பது நாவலாசிரியரின் தமிழ்ச் சிறப்புக்கு ஒரு சான்று.

யுத்தகாலப் பீதியனரவு அச்சொட்டாக முன்னிறுத்தப் பட்டிருக்கிறது. இராணுவத் தினரின் உரையாடல்கள் முகபாவங்கள் என்பன கண்முன்னே முச்சுத்தினாறல் ஏற்படும் வகையில் குலன் போடப்பட்டிருந்த அறையின் வர்ணனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரே வரியிற் கூறுவதானால் நிலாவெளிக் கிராமத்தின் ஒரு வரலாற்று ஆவணம் எல்லோரும் வாசித்துணரக் கூடிய சுவையான இலக்கியமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது.

நாவலாசிரியர் திரு.கெ.தர்மகுலராசா (நிலாவெளியூர் கெஜ.தர்மா) என் இனிய நண்பர் மேல் நீதிமன்றப் பதிவாளர் தன் அனுபவங்களைத் தமிழில் சுவைபட வடித் து் வாசகர் களுக்கு நல்ல இலக்கியங்களாகத் தரவல்ல மொழியாளுமை நிறைந்தவர். அத்தகைய பதிவுகளில் ஒன்றுதான் “அந்த முன்று நாட்கள்” திருக்கோணமலை மண்வாசனையைத் தருகின்ற இப்படைப்பு இந்த மண்ணுக்கு அணிகலனாக அமையும் எனத் திடமாக நம்புகிறேன்.

அன்புடன்

கந்தவனம் கோவேஷவான்

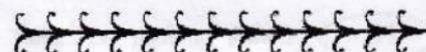
ஐஞ் 12, 2017

முன்னுரை

‘அந்த முன்று நாட்கள்’ என்ற குறுநாவலை எழுதிய நிலாவெளியூர் கெஜ்.தர்மா அவர்கள் இந்நாலக்கு முன்னுரை எழுதித் தருமாறு கேட்டிருந்தார். ஒன்பது அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இக்குறுநாவலில் உள்ளடக்கம் ஒருவரலாற்றைக் குறுகிறது. 1985ல் போர் உச்சகட்டத்தை அடைந்தகாலம். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தின் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையில் இருள் படிந்து, நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர், யுவதிகள் பலியாகினர், “சுப்பசோனிக்”, ‘ஹெலி’, போர்விமானங்கள் என்றும் போதாக்குறைக்குக் கடலில் இருந்து போர்க் கப்பல்களின் ஷெல்லடிகள் தேடுவாற்ற நிலையில் உடல்சிதறிக் கிடந்தன.

ஆசிரியர் நிலாவெளியூர் கெஜதர்மா இந்நாவலில் வர்ணிப்பதுபோல் ‘கிழக்குவெளித்தது முகிற்கூட்டம் செக்கச் செவேலென்று இருந்தது. கடலின் அடியில் இருந்து தங்கத்தாம்பாளமொன்று மிதந்துவருவதைப்போல் ஆதவன் எழுந்தான். பறவையினம் பாடலிசைத்தன ஆதவன் வருகை கண்டு கடல்லைகள் ஆனந்தங் கொண்டு ஆரவாரஞ் செய்தன. ஆனால் அந்த அழகை ரசிக்கும் மனோநிலையில் நிலாவெளியூர் மக்கள் சிலமாதங்களாக இருக்கவில்லை.

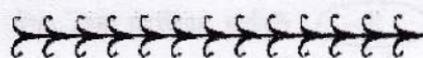
அக்கிராமத்தின் மேற்கே உப்புநீர்ச் சிற்றாறு கடலில் இருந்து ஊர்ந்து செல்லும், மாரியில் நன்னீரும் சேரும், கோடையில் உப்புவிளைந்துபூத்துவிரிந்து கிடக்கும், நிலவொளியில் பட்டோளிவீசிப் பிரகாசிக்கும் ஆற்றுக்கப்பால் நன்செய் நிலமும், காடும் குழந்து இயற்கை விளையாடும்.

ஒருநாள் படையினரால் வேட்டுக்கள் சரமாரியாகத் தீர்க்கப்பட்டன. ஒருவேட்டு குலனின் வலதுகையைப் பதம் பார்த்தது. இரத்தம் வழிந்தோடியது. கைவிறைத்தாற் போலிருந்தது. மனத்தைரியம் உள்ளவர்களுக்கு எழுச்சி மனதினுள் ஊற்றெடுத்து ஒருவெறியை ஏற்படுத்தும் இந்த ஆசிரியர் அனுபவித்த அனுபவங்களில் பலதை நான் அனுபவித்தேன். என் கண்களினால் பார்த்தும் இருக்கிறேன்.

அத்தியாயம் 4ல் ‘யன் னலோரம் காவலுக்கு நின்றவர்களில் ஒருவன் கேட்டான். நீ புலியா?

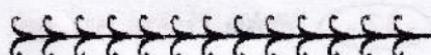
அத்துடன் காதல் நினைவுகளையும் கலந்து விட்டுள்ளார் வேதனையின் மத்தியில் இக்கலவை சுற்றுமனதைத் தேற்றுகிறது. அனைத்துக் கிராமங்களும் சுற்றிவளைப்புக்குள்ளாகின. இராணுவக் கெடுபிடிகளால் துப்பாக்கிக் குண்டடிப்பட்டுக் காணாமல் போனோரும், உயிர் தப்புவதற்காக இடம்பெயர்ந்து வேற்று நாடுகளுக்குத் தப்பி ஓடியோரும் எனத் தமிழ்மக்கள் அல்லோலகல்லோலப்பட்டனர். வீடுகளில் உறங்கிப் பயந்து. இளைஞர்கள் காடுகளில் பதுங்கினர். கிராமங்களில் மக்கள் மரணப்பயத்தில் இருந்தனர். வாகனங்கள் அடிக்கடி நிலக்கண்ணி வெடிகளில் சிக்கிப் பலர் உயிர்காவுகொள்ளப்பட்டனர்.

நாவலாசிரியர் இந்த நாலினை வெகுகாலத்துக்கு முன்பே வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். இந்நாலைப் படிக்கும்போது என் கண்களில் கண்ணீர் உடைப்பெடுத்தது. அத்துடன் நான் எழுதிய ‘கனவுமெய்ப்பட வேண்டும்’ என்றநாவலை ஒத்திருந்தது.

கெஜு.தர்மா பட்ட வேதனைகளை நான் யட்டவேதனைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். அவர் ஒரு எழுத்தாளன். அவர் கதை, கவிதை, நாவல் என எழுதுபவர். அந்தக் கையின் நரம்புகளில் பாயும் குருதி தமிழ் உணர்ச்சியினைத் தாங்கி ஒடுவது. அக்கையை உடைத்துவிட்டால் எழுதுவாரா இவர்? துப்பாக்கிரவையால் கையை உடைத்து அக்கையில் ஒடும் குருதியைச் சுவைக்கக் குண்டுபாய்ந்து சென்று தாக்கியது. அக்கையினால் ஒன்றும் செய்யமுடிதென உணர்ந்த இக் கவிஞரின் மனவுறுதியைப் பார்க்கிறோம். திரு.கெ.தர்மகுலராசாவை பார்வையிட வந்த நிலாதமிழின்தாசன் கெஜு.தர்மாவின் கவிதையைப் படித்தார் ‘பின் “எழுத்தா” என்று தட்டிக் கொடுத்துள்ளார். ஒரு கவிஞருக்கு இது ஒன்றே போதுமே. கெஜு.தர்மாவின் அக்கவிதை இதோ!

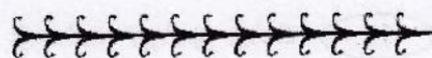
‘நந்தன் வலது கரத்தால்
நான் கவி வடிப்பது
உந்தனுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ
இறைவா நீ சொல்....
கரங்களில் ஒன்றைத் தான்
நீயெடுத் தாய்
ஆனால்
மறுகரத்தால் நான்
இதோ....
எழுத்த தொடங்கிவிட்டேன்
முடிந்தால் இதையும் முடக்கிப்பார்
காலாலும் கவி எழுத்த
தொடங்கிவிடுவேன்.’

நானும் முன்றுமாதங்கள் அந்த வேதனைகளை அனுபவித்தேன். எந்த அரசியல்வாதிகளும் இவ்வாறான நேரத்தில் ஓடிவந்து உதவமாட்டார்கள். அவர்கள் பாதுகாப்பாக ஓடிசூளிந்து உல்லாச வாழ்க்கை நடத்துவார்கள். நமது உறவுகள்தான் ஓடி வருவார்கள். கெஜ்.தர்மாவின் மனைவி கர்ப்பிணியாக இருந்தபோது அவர் விட்ட கண்ணீர். அந்தப் பெண்ணுள்ளம் விம்மியதை யாரறிவார்? அற்புதமானபடைப்பு, இந்நாவலை விமர்சிக்க எழுத்தாளர் திரு.கனகசபை தேவகடாட்சம் அவர்கள் “உனது இடக்கரத்தைப் பயன்படுத்திப் பல நூல்களை எழுது” என்று பொறித்துள்ளார்.

எனது பார்வையில் கெஜ்.தர்மா ஒரு கர்மவீரர் என்றே எண்ணுகிறேன். அவரது துண்பத்தை அவரது கர்ப்பிணி மனைவி உள்ளத்தில் கொண்டதால் பிறந்த மகனுக்கு முதுகுப்புறத்தில் ஒருபதிவினைக் காட்டுகிறார். இது உளவியல் ரீதியான சான்றாகும். முன்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு முன்பள்ளிக் கல்வித் தத்துவம் ஒருபாடமாகும். அதில் மகாபாரதத்தில் கண்ணனின் தங்கை சுபத்திரை கர்ப்பவதியாக இருக்கிறாள். அதுதான் அபிமன்யுவின் கதை. அபிமன்யு கருவறையில் சிகவாக இருக்கிறான். அவனது வரலாற்றை பாரதப்போரில் அபிமன்யு விழுகத்தை உடைத்து உட்செல்லும் வரை விவரித்தார். கதைசொல்பவர் சொல்ல, கேட்பவர் ‘உம்’ போவேண்டும்.

சுபத்திரா உறங்கிவிட்டாள். அதனை உணர்ந்த கண்ணன் அப்படியே நிறுத்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். பாரதப்போரில் அபிமன்யு விழுகத்தை உடைத்து முன்னேறி எதிரிகளை அழிக்கிறான். அதன்பின் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவ்வளவுதான் கண்ணன் சுபத்திரைக்குச் சொன்னவை. அபிமன்யு கருவில் இருக்கும் போதே கண்ணனின் கதையைக்

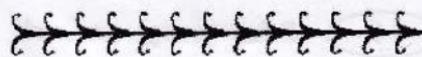

கேட்டதால் கருவில் திருவடையவனானான். கண்ணன் எங்கேக்கதையை நிறுத்தினானோ அத்தோடு அபிமன்யுவின் வாழ்வும் முடிகிறதுது. இக்கதை தாயின் கருவில் உருவாகும் போதே குழந்தையின் உள்ளத்திலும், உடலிலும் பதிந்துவிடும். இதனை இந்நாலாசிரியர் பதிவு செய்கிறார்.

இந்நாலை தமிழ் மக்கள் அனைவரும் வாங்கி வாசித்து மனதைப் பக்குவப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இன்று எப்படித்தான் இனக்க அரசியலை நமது தமிழ்த்தலைமகள் ஏற்றுள்ளனரோ, அப்படியே அந்நிலையில் இருந்து விலகி நமக்குத் துன்பத்தைத் தருவார்கள் மாற்றும் ஒன்றுதான் மாறாதது. ஈழத்தில் தமிழர்கள் தனித்த சிறுபான்மை இனமாகிவிட்டனர். கெஜ.தர்மாபோல் எத்தனைதமிழ் இளைஞர்கள் துன்புறுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். எத்தனை அரசியல் கைத்திகளாக சிறைகளில் வாடுகின்றனர். அவர்களின் துயர் துடைக்க யார் உள்ளனர்? சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் சேர்ந்தொன்றாய் வாழ்ந்ததுண்டா? சிந்தியங்கள்.

நன்றியுடன்

கேணிப்பித்துன் ச.அருளானந்தம் B.A.M.Lit.PhD.S.L.E.A.S

அந்த முன்று நாட்கள்

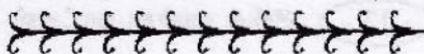
பதிப்புரை

அம்மா பதிப்பகத்தின் 26வது வெளியீடு நண்பர் நிலாவெளியூர் கேஜதர்மா அவர்களின் அந்த முன்று நாட்கள் குறுநாவல் இப்போது உங்கள் கரங்களில், வாசிப்பதைக் கண்டு மகிழ்கிறோம்.

வாசிக்க தொடங்கி விட்டங்களா? ? நூலை கீழே வைக்க மாட்டங்கள் அத்தனை விறுவிறுப்புடன் நாட்டில் நடந்த ஒரு சோக வரலாற்றினை குறுநாவலாக பதிவிட்டிருக்கின்றார் இந் நூலாசிரியர்.

கதை சொல்லி தன் பாத்திர வார்ப்பில் எவ்வளவு கவனம் செலுத்துகின்றாரோ அத்தனை சுவையாக அவரால் கதையினை நகர்த்திச் செல்ல முடியும் என்பதற்கு ஒரு சான்று அந்த முன்று நாட்கள்.

கவிஞராக வைகாசி 29 கவிதை நூல் மூலம் உங்கள் முன் நூலாசிரியராக அறிமுகமான ஆசிரியர் அந்த முன்று நாட்கள் மூலம் நல்லதொரு கதை சொல்லியாக எமக்கு தெரிகின்றவர். அவரது நூல்களை அம்மா பதிப்பகம் தொடர்ந்து வெளியிடும்.

குற்றவாளியாக தெரிந்த ஒருவன் அதே இனத்தைச் சேர்ந்த மனிதபண்புள்ளவர்களுக்கு குற்றமற்றவனாகத் தெரிகின்றான். மனிதம் சாகவில்லை. அதை சுமந்து செல்ல உரியவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு “அந்த மூன்று நாட்கள்” உங்கள் வாசிப்புக்கு நல்ல தீவியாகுமென நம்புகின்றோம்.

வாசகர்களே. இனி அந்த மூன்று நாட்கள் உங்களுடையது உங்கள் கருத்துக்களை ஆசிரியரோடு பங்கிட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

வாசக நெஞ் சங் களுக்கும் பிரசுரசுகந் தந் த ஏ.ஆர்.டிரேடரஸ் நிறுவனத்திற்கும் எமது நன்றிகள்

விரைந்து 27வது வெளியீட்டினில் சந்திப்போம்.

31/1, சமாது ஒழுங்கை,

திருக்கொண்மலை

சுன்புள்ளி
கலாழினம்
திருமலை ஸந்தா
(அம்மாபதியிபகம்)

அந்த முன்று நாட்கள்

(சூறு நாவல்)

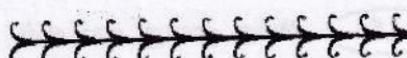
அந்தியாயம் - 1

கிழக்கு வெளுத்தது
முகில் கூட்டங்கள் செக்கச் செவேலென்றிருந்தது.
கடலின் அடியிலிருந்து தங்கத் தாம்பாளமொன்று மிதந்து
வருவதைப் போல் ஆதவன் எழுந்தான்.

பறவையினங்கள் பாடலிசைத்தன .....
ஆதவன் வருகை கண்டு கடலலைகள் ஆனந்தங் கொண்டு
ஆரவாரஞ் செய்தன.

ஆனால் அந்த அழகை ரசிக்கும் மனோ நிலையில்
நிலாவெளியூர் மக்கள் சிலமாதங்களாக இருக்கவில்லை.எப்போ
என்ன நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாத நிலை கனரக
வாகனங்கள் உறுமிக் கொண்டு வருவதும் அதில் வந்தவர்கள்
ஹரைச் சுற்றிவளைத்து, கண் ணுக்கு உறுத்தலாய்
தெரிபவர்களைக் கைது செய்து கொண்டு போவதும் அடிக்கடி
நடைபெறுவது வழக்கமாக இருந்தது,

29.05.1985 புதன் கிழமை காலை ஏழு மணியிருக்கும்,

பருத்தித்துறையில் இருந்து கொண்டு வந்த சுத்தமான நல்லெண்ணையை அயலுரான கோபாலபுரத்தில் உள்ள தன் மாமியாருக்குக் கொடுப்பதற்காக சைக்கினில் புறப்பட்டான் குலன், “அங்கே போகாதே பிரச்சனை” என பேரின்பழும். நித்தியானந்தமும் தடுத்தார்கள். அதை மறுத்து, மாமியார் வீட்டையடைந்து, ஆற அமர இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். சற்றுத் தொலைவில் துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடந்கின

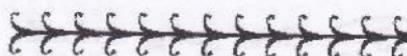
“என்ன மாமி சத்தம்?”

“வேறேன்ன வழக்கம் போல வந்திற்றாங்கள் . இண்டைக்கு ஆராக் கொண்டு போறாவ்களோ! போன கிழமையும் இப்படித்தான் வந்து சுட்டதில, மாணிக்கப்போடி, முத்துவிங்கன், சிவபாலன்ற மகன் எண்டு ஒன்பது பேர் செத் தவங் கள் . இண்டைக்கு எத் தனைபேரச் சுட்டுத்தள்ளுறாங்களோ தெரியாது....”

“ஏன் மாமி பயப்பிடுறியள்.... அவங்கள் இந்தப்பக்கம் வரமாட்டாங்கள்,” என்று உத்திட்டாவில், குலன் கூறினாலும் உள்ளுரப் பயந்து கொண்டிருந்தான். அங்கே நின்ற “ரைக்ரரும்,” “காரும்” அவனை மேலும் பயத்திற்குள்ளாக்கியது.

இங்கே அவர்கள் வந்துவிட்டால்..... இந்த வாகனங்களைக் கண்டு ..... இவைகள் தீவிரவாதிகளுடையது. அவர்கள் பாவிப்பது என்று எண்ணி தப்புக் கணக்குப் போட்டு என்னைக் கைது செய்து கொண்டு போய்விட்டால்.

மனதில் பயம் குடிகொண்டுவிட்டால் அப்பயத்தினை மேலும் மேலும் அதிகரிக்கச் செய்யுமாப்போல் எண்ணங்கள், கற்பனைகள் தோன்றுகிறதே தவிர மனதை திடப்படுத்தக் கூடிய விதத்தில் எண்ணங்கள் ஒருசிலருக்குத்தானே தோன்றுகிறது.

மீண்டும் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன

குலன் மேலும் மேலும் பயந்தான்

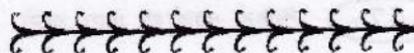
“குலன்! என்ன செய்யப்போகிறாய்?

முத்தவன் நாதனும் நேரத்தோடயே வயல் பக்கம் போயிற்றான்.. நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? ” என்ற மாமியாரின் கேள்விக்குப் பார்த்துச் செய்வம் என்றான்.

சில நிமிடங்கள் அயல் வீட்டார்கள் ஓடி வருவதைக் கண்ட குலன் “என்னது? என்ன? ” என்று விசாரிக்கவே “லொறி”களிலியும், “நக்கு”களிலியும் வந்திறங்கி சுற்றி வளைக்கிறாங்கள் கட்டுத்தள்ளுந்தாங்கள்” என்று கூறியபடியே அவர்கள் ஓடினார்கள்.

குலனும் செய்வதறியாது வாறன் மாமி என்று கூறியபடியே சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாய்ச் சென்றான்.

அக்கிராமத்தின் மேற்கே சிறிய காடு அமைந்திருந்தது உப்பு விளையும் நிலாவெளியூருக்கு அக்காட்டினருகே சிறு ஆழாக கடலிலிருந்து இறக்கக்கண்டிப் பாலத்தினுடாக நீர் செல்லும். ஆனால் மாரிகாலத்தில் ஆற்றுவெள்ளம் அந்த உப்பு நேரோடு சேர்ந்து கடலை நோக்கிச் செல்லும். கோடை காலங்களில் இரவு வேளையில் கிழக்கே சந்திரன் உதயமாகி மேற்கு நோக்கி வருகையில் கிழக்கில் இருக்கும் பெருங்கடல் நீரும் பெருகி அந்த ஆற்றின் மூலமாக மேற்கே சென்று உப்பு விளைவிக்கும் பகுதியைச் சென்றடையும். சந்திரனில் உள்ள ஈர்ப்பு சக்தியின் தன்மையால் இந்நிகழ்வு ஏற்பட்டு அவ்வூர் மக்கள் விவசாயத்தோடு உப்புச் செய்கையிலும் ஈடுபட்டு பணம் சம்பாதிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தாயிற்று.

அத்தகைய ஆற்றங்கரையோடு அமைந்திருந்த அச்சிறிய காட்டினையே பாதுகாப்பாகக் கருதி அவ்வூர் மக்களங்கு அடைக்கலம் புகுந்தனர்.

ஒரு சிலர் அவ்வாற்றைக் கடந்து அக்கரையிலுள்ள காட்டை நோக்கிச் சென்றனர். ஆனால் குலனும் இன்னும் சிலரும் அச்சிறு காட்டினுள்ளேயே இருந்து விட்டனர் பின்னால் வரும் பேராபத்தை உணராதவர்களாக...

குலன்.....

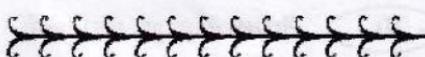
சாதாரண வசதியுள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். காதலித்து மனம் முடித்து அப்போ இரண்டு குழந்தைகள்கு முத்தது ஆண், அடுத்தது பெண், தந்தையாகியிருந்தான்.

பருத்தித்துறையிலுள்ள ஒரு அரசாங்க அலுவலகத்தில் எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்.

நேற்று முன்தினம் தன் கர்ப்பினி மனைவியடனும் இரண்டு பிஸ்ளைகளுடனும் பருத்தித்துறையிலிருந்து தன் சொந்த ஊரான நிலாவெளியிலுள்ள ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் ஆலயத்திற்கு நேர்கடன் ஒன்று செய்வதற்காக வந்திருந்தான்.

இவ்வாறு வரும் வேளையில் பயணசெலவின் சமையை குறைப்பதற்காக பருத்தித்துறையில் இருந்து ஒரு கலன் நல்ல எண்ணை கொண்டு வந்து வாங்கிய விலையிலும் ஐந்தோ. பத்தோ போத்தலுக்கு வைத்து தம் உறவினர்களுக்கு விற்றுவிடுவான். அவ் வாறு எண்ணை விற்கப்போன வேளையில்தான் சுற்றுவளைப்பு ஆரம்பமானது.

வெடிச்சத்தங்கள் தொடர்ந்தும் கேட்டவண்ணமிருந்தது. ‘ஹெலிகொப்டர்’ ஒன்றும் ‘சீ பிளேன்’ ஒன்றும் தாளப்பறந்து நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இரண்டு மணித்தியாலயங்கள் சென்றிருக்கும் ஊருக்குள் நின்ற ‘பம்பரையன்’ என்னும் பட்டப் பெயரைக் கொண்ட இளைஞர் ஒருவன் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்ட பயத்தில் காட்டை நோக்கி ஓடிவந்தான் அவனைக் கண்ட பாதுகாவலர்கள் அவனில் சந்தேகப்பட்டு அவனை நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தபடி தூரத்திக் கொண்டே வந்தனர் ஆனால் அவனோ ஆற்றைக் கடந்து தப்பியோடிவிட்டான்.

காட்டுக்குள் தஞ்சமடைந்திருந்த குலனும் ஏனையோரும் திகிலுடன் எழுந்தனர் விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினர். குலன் தான் கொண்டு வந்த தனது அத்தானின் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு செல்வோம் என்று எண்ணியபடி சட்டெனத் திரும்பி சைக்கிளை எடுத்தான். ஆனால் அது பற்றையொன்றுக்குள் சிக்குண்டுபோய்க்கிடந்தது. இமுத்து இமுத்துப் பார்த்தான் வரவில்லை. தொடர்ந்து முயற்சிக்கையில் படபடவென்ற சத்தத்தோடு துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் குலனின் அருகே விழுந்தன.

என்ன செய்வதென்று திகைத்து நின்ற குலனின் காலில் ஒரு சன்னம் பட்டு புண்ணாக்கியது. உடனே கீழே விழுந்துவிட்டான். தொடர்ந்தும் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன. ஆனால் குலனின் உடலில் ஒன்றும் படவில்லை அருகில் உள்ள மரங்களின் மேல் பட்டுத் தெறித்தன

குப்புப்படுத்தபடி பேசாமல் கிடந்தான் தன் இறுதிக்காலம் நெருங்கிவிட்டதென எண்ணினான். பெற்றோரை எண்ணினான், சகோதரர்களை எண்ணினான், நண்பர்களை எண்ணினான், மனவியை, குழந்தைகளை, மைத்துணர்களை, நண்பர்களை எண்ணினான். இறைவனை எண்ணித் தொழுதான்.

மாரித்தாயே என்னைக் காப்பாற்று என்று வேண்டினான்.

“ ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் ”

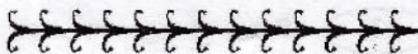
நிலாவெளியில் எழுந்தருளி அருள் பாலிக்கும் அம்மனுக்குப் பெயர்

ஓவ்வொரு வருடத்தின் வைகாசித் திங்களில் வரும் அமாவாசைக்குப் பின்வரும் முதல் செவ்வாய்க்கிழமை கும்பம் வைத்து பூசை தொடங்குவார்கள். பத்து நாட்களுக்கு இப்பூசை நடைபெறும் பத்தாம் நாள் ஆலயத்திற்கு முன்னே நீளத்திற்குத் தீ மூட்டி பக்தர்கள் அத்தீயில் இறங்குவார்கள். குலனும் அத்தீயில் பங்கு கொள்ளுவான்.

இவ்வம்மன் ஆலயத்தின் வாசலின் இரு மருங்கும் பென் னம் பெரிய இரு வேப் பமரங்கள் அழகூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. பத்து பேர் வரையில் சுற்றி நின்று கைகோர்த்துக்கட்டிப் பிடித்தாலும் அதனைப் பற்ற முடியாத சுற்றுளவைக் கொண்டன அவ்வேம்புகள். சிறிது தள்ளி பெரியதோர் அரசமரம் இம் முன்று மரங்களின் நிழல்களும் எந்நேரமும் ஒருவித குளிர்ச்சியை அச்சுழலில் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்.

எதிரே பிள்ளையார் ஆலயமுண்டு

அவ்வம்மனைப்பற்றி பரம்பரையாகக் கூறப்பட்டு வரும் உண் மைச்சம் பவமொன்றுண்டு. சுமார் நூற்றைம் பது வருடங்களுக்கு முன்னர் இவ்வாலயம் அமைந்துள்ள இடத்தில் புகையிலை உலர்த்தும் குடில் ஒன்று இருந்தது. அதற்குரிய இருவர் இரவில் விளக்கேற்றி காவல் இருப்பது வழக்கம். ஆனால் ஒருநாள் ஒருவர் வரும்போது விளக்கு ஏறிந்து கொண்டிருந்தது. மறுநாள் மற்றவர் வரும்போது விளக்கு ஏறிந்து கொண்டிருந்தது. மற்றவர் ஏற்றியிருப்பார் என்று ஓவ்வொருவரும் தமக்குள் எண்ணிக் கொண்டனர்.

சிலநாட்சென்று இருவரும் ஒரே சமயத்தில் வந்த போது விளக்கு எரிந்து கொண்டிருப்பது கண்டு ஆச்சரியமற்றனர். சுமார் ஒரு வாரமாக தாமிருவருமே விளக்கேற்றவில்லை என்பதை அறிந்து கொண்டனர். எவ்வாறு இது நடக்கிறது என்று அறியாமல் திகைத்தனர்.

அன்று இரவு அவர்கள் கனவில் அம்மன் தோன்றி நான்தான் இங்கு வந்து விளக்கேற்றினேன். எனக்கு இவ்விடத்தில் ஆலயம் ஒன்று அமைத்துத் தாருங்கள் என்று கேட்க அன்றிலிருந்து அப்புகையிலை உலர்த்தும் குடில் அம்மன் ஆலயமாக மாறிற்று.

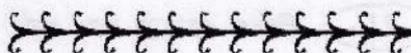
அத்தகைய சக்திமிகுந்த அம்மனையே குலன் தன்னை காப்பாற்றும்படி வேண்டினான்.

அவனின் நாக்கு வரண்டு போனது நெஞ்சக்குள் என்னவோ செய்தது.. அடைப்பது போல் இருந்தது. வயிற்றை கலக்கியது.தலை விழைத்துக்கொண்டு வந்தது. இன்னும் என்னென்னவோவெல்லாம் செய்தது.

சுமார் ஒரு இருபத்தைந்துயார் தொலைவு தள்ளி நீல நிற நீள காற்சட்டை போட்டவர்கள் தெரிந்தனர். அவர்களின் கைகளிலே துப்பாக்கி.

மறுபுறம் திரும்பிப் பார்த்தான் சிறு கூடாரம் போன்ற குவியலான பற்றைக்காடு இருந்தது. அதனுள் நுழைந்து கொண்டால், அவர்கள் தன்னைக் காண வாய்ப்பிருக்காது என்று எண்ணிய குலன் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்தபடி அப்பற்றையை நோக்கிச் சென்றான்.

ஓய்ந்திருந்த வேட்டுச்சத்தம் மீண்டும் கேட்கத் தொடங்கிறு.

ஆம் குலன் ஊர்ந்து சென்றதை அவர்கள் கண்டு விட்டனர்.

சன்னங்கள் குலனின் அருகில் வீழ்ந்தன மண்ணில் விழுந்த சன்னங்களின் வேகத்தில் மண் தெறித்து குலனின் மேல் பட்டன.

அருகேயிருக்கும் ஆற்றுக்குள் விழுவோம் என்று எண்ணியவனாக ஆற்றை நோக்கி உருண்டான். தொடர்ந்தும் வெடிச்சத்தங்கள்..... ஆவேசம் கொண்டவனாகத் தொடர்ந்து உருண்டான். அவ்வாறு உருண்டவனின் நாரியில் ஒர் சன்னம் உரசியபடி பட்டுச் சென்றது. அதைப் பொருட்படுத்தாது உருண்டான்.

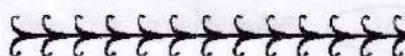
தொடர்ந்து உருண்டவனின் வலது கையில் பட்ட சன்னமொன்று கையை துளைத்துக் கொண்டு மறு பக்கத்தால் வெளியேறியது. அதற்கு மேல் அவனால் ஒரு அங்குலம் கூட அசைய முடியவில்லை. இறந்தவன்போல் குப்புறக் கிடந்தான். குப்புறக்கிடந்தவனின் முதுகில், துப்பாக்கியின் நுனியில் பூட்டப்பட்டிருக்கும் பைனட் எனப்படும் கத்தியால் குத்தினான் ஒருவன்.

அவ்வேதனையையும் அடக்கியபடி அசைவற்றுக் கிடந்தான்.

அவர்கள் தங்களுக்குள் கதைப்பது குலனின் காதில் தெளிவாகக் கேட்டது.

‘தண்ணி எடு முகத்தில் தெளிப்பம்’

‘வேணாம் நெஞ்சில கைவைத்துப் பார்ப்பம் ஒருவனின் கை குலனின் நெஞ்சைத் தொட்டது, அது வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்விடயத்தைக் கட்டுப்படுத்த யாரால் முடியும். என்ன செய்வது என்று சிந்தித்த குலனின் காதில் ‘கிளிக் டிக்’ என்ற சத்தம் விழுந்தது. ‘ஓகோ துப்பாக்கியால் சுடப்போகிறார்கள் போலும் இனியும் இப்படியே கிடந்தால் ஆபத்து என்று

என்னியவன் கண்திறந்து அவர்களுக்கு புரியக் கூடிய விதத்தில் அவர்களது பாசையிலேயே “ஜ்யா என்னைச் சுடாதையுங்கோ நான் பயங்கரவாதியல்ல. நான் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தன.... அடையாள அட்டை என்னிடம் இருக்கிறது.... பாருங்கள்” என்று கெஞ்சலும் கதறலுமாகக் கூவினான்.

உடனே துப்பாக்கியை கீழே நோக்கி சாய்த்தவன் எட்ட நின்றபடியே குனிந்து அடையாள அட்டையை எடுத்தான். அதனைப் பார்த்தான். பின் குலன் வேலை செய்யும் திணைக்களத்தினால் வழங்கப்பட்ட அடையாள அட்டையையும் பார்த்தான்.

‘ஏன்டா இதையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு காட்டுக்கு ஒடினனீ?’ எனக் கேட்டான்.

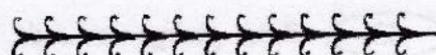
‘பயத்தில் ஒடினனான்’

‘என்னடா பயம் உனக்கு? எழும்பா எழும்பு’ என்றான்.

குலன் எழுந்தான் குடுபட்ட வலது கை கீழே வீழ்ந்து விடுமாப்போல் இருந்தது. மறுகையால் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். இவ்வளவு நேரமும் கை விரைத்துப் போயிருந்ததில் வேதனை தெரியவில்லை. இப்போதுதான் வேதனை செய்யத் தொடங்கியது. உயிர் போகுமாப் போல் வலித்தது குருதி குபு குபுவன் கொப்பனித்தது. நாரிப்பகுதியாலும் ஓடியது. முதுகாலும் ஓடியது. காலாலும் ஓடியது.

உடுத்தியிருந்த வெள்ளைச் சாரனும் வெள்ளைச் சேட்டும் செந்திறமாக மாறிப் போயின அவனருகே இருவர் வந்து நடத்திக் கூட்டிச் சென்றனர்.

நடக்க முடியாத நிலையில் தள்ளாடிய குலன். “என்னால் நடக்கேலாது.” என்றான்.

ஒருவன் வந்து கைத்தாங்கலாகத் தாங்கி ‘கொஞ்சத் தூரம்தான் நட்’. அங்க எங்கட பெரியவர் நிற்கிறேர் அவரிட்ட உன்னை ஓப்படைக்க வேணும். என்றபடி அழைத்துச் சென்றான்.

வழி நெடுகிலும் நின்ற ஏனைய துப்பாக்கிதாரிகள் ஒடிவந்து ‘ஆரிது புலியா’ என்று ஆர்வமுடனும் ஆத்திரத்திடனும் வினாவினார்கள்.

அதற்கு குலனை அழைத்து வந்தவன் “இல்லையில்லை இவன் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தன் பயத்தில் காட்டுக்குள்ள ஒழிஞ்சிருக்கிறேர். நான் அவசரப்பட்டு சுட்டிற்றன்” என்றார்.

“எங்கே வேலை செய்யிறேர்” என ஒருவன் கேட்டான் ‘பருத்தித்துறையில்’

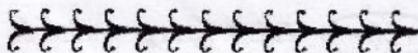
‘பருத்தித்துறை’ என கேட்டபடி குலனின் கன்னத்தில் ஒங்கி ஓர் அறைவிட்டான் ஒருவன் கையிலேற்றப்பட்ட வலி உரமாக இருந்ததால் கன்னத்தில் அடித்த அடி வலிக்கவில்லை. ஆதலால் மனதிற்குள் “உவன் பருத்தித்துறையில் அடிவேண்டியிருக்கிறான் போல அதுதான் பருத்தித்துறை என்ற பெயரேச் சொன்னதும் உவனுக்குக் கோபம் வந்திருக்கு” என எண்ணினான்.

குலனுக்கு அருகே வந்தவன் அதாவது குலனைச் சுட்டவன், குலனுக்கு அடித்தவனைப் பார்த்து “ஏன் அடிக்கிறாய் அடிக்காதே” என்று அதட்டி ஏசினான்.

‘நல்ல வேளை எனக்கு அடித்தவனிடம் அகப்படாமல் என்னைச் சுட்டவனிடம் முதலில் அகப்பட்டது அவனாயிருந்தால் சுட்டுத்தள்ளியிருப்பான்’ என குலன் எண்ணினான்.

தலைமை அதிகாரியின் முன்னால் கொண்டு சென்று நிறுத்தினார்கள்.

*

அங்கீயாயம் - 2

தலைமை அதிகாரி அங்கு நின்ற ஏனைய ஊர் மக்களிடம் குலனைக்காட்டி இவரைத் தெரியுமா என்று கேட்டார்.

ஓமோம் தெரியும் என்று அவர்கள் குலனைப் பற்றிய விபரத்தையும் கூறினார்கள்.

அவ்வதிகாரி குலனை விசாரிக்கத் தொடங்கினார்

“ஏன்டா காட்டுக்க ஓடினனீ? ”

“பயத்தில் ஓடினனான்.”

“ஏன் பயப் பிட வேணும்? உன் ர மனசில கள்ளமில்லையென்டால் ஏன் ஓடவேணும்? ”

‘மற்றாக்களும் ஓடினார்கள் அதுதான் நானும் ஓடினன்’

‘மோடச் சனங்கள் ஓடினா நீயுமா ஓடிறது’

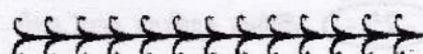
‘குலன் மௌனித்து நின்றான்

‘சும்மா தேவையில்லாம் ஓடித்தானே குடு வேண்டினது’

குலனுக்கு தண்ணித்தாகம் ஏற்பட்டது ‘தண்ணி தாங்கோ’ எனக் கேட்டான் அவ்வதிகாரி தன் இடுப்பில் இருந்த போத்தலை எடுத்து திறந்து குலனை ‘ஆ’ வென்று செய்யச் சொல்லி அவன் வாய்க்குள் சிறிது நீரை ஊற்றினார். தாகம் சிறிது அடங்கியது.

அருகே நின்ற அருளப்பு எனும் பெயர் கொண்ட அவ்வுரைச் சேர்ந்தவரிடம் சீலைத்துணி கொண்டுவா என்று அதிகாரி கூறினார்.

அருளப்பு அயலில் இருந்த வீட்டிற்குச் சென்று துணித்துண்டு கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிய அதிகாரி குலனின் கையில் குடுப்பட்ட இடத்திற்கு மேலால் கட்டிலிட்டார். இரத்தப்போக்கு குறைந்தது. ஆனால், வேதனை மேலும், மேலும் அதிகரித்தது.

வேதனை தாளாமல் வீதியில் அமர்ந்து கொண்டான். அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏதோ காரசாரமாக வாதிட்டனர்.

குலனோ வேதனை யிகுதியால் துடித்தபடி ‘என்ன சோதனை இறவோ இது, நடு வீதியில் கிடந்து நாய்போல் துடிக்கும் நிலை எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளதே’

‘என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்று என்றும் என்பாட்டில் கிடந்த என்னை இந்நிலைக்கு ஏன் ஆளாக்கினாய் இறவோ,

உன் பக்தன் உடல் வருந்தி உயிர் துறக்கப் போவதனை நீ என்ன வேடிக்கை பார்க்கிறாயா?

என்ன பாவம் செய்ததினால் என்னை நீ இப்படி வாட்டி வதைக்கிறாய் இறவோ!

முன்னர் செய்த தீவினைகள் பின்னர் வந்து மூன்றென வேதங்கள் சொன்னது போல் முற்பிறப்பில் நான் செய்த பாவங்களா என்னை இப்படி வாட்டுகின்றன.....

அவர்கள் ஆர்ப்பரிக்கின்றார்கள்..... நானோ தனி மரமாய்.....என் குழந்தைகளின்.....எனது மரண விழிப்பின் துடிப்பினில்.....

இவ்வாறெல்லாம் குலன் இறைவனை நோக்கிக் கேள்விக்கணை தொடுத்தான். அந்நிலையில் அவனுக்கு அந்த இறைவனை வேண்டித்தான் ஆறுதல் பேற முடிந்ததேதவிர வேறாரிடம் கறுவான்’ வேதனையை.

வலியால் துடித்த குலனைப் பார்த்த அவ்வதிகாரி ‘வேதனையா இருக்கா’ என்றார்.

‘ஓமோம்’

‘அப்ப ஓட்டா வீட்ட’ என்று சொல்ல குலனுக்கு மின்னல் வேகத்தில் முளை வேலை செய்தது.

‘நான் வேதனை தாங்காமல் தூஷப்பதைக் கண்டு அவர் மனந்தளராமல் ‘ஓட்டா வீட்ட’ என்று சொல்லிப் போட்டு, நான் ஓட என்னைச் சுடுவமென எண்ணுகிறார் போலும் என நினைத்துக் கொண்டான்.

முன்பு இப்படி பலரை ஓடச் சொல்லிப் போட்டு சுட்டதும், சுட்டுப்போட்டு, ‘ஓடினான் சுட்டம்’ என்று சொன்னதும் நினைவில் வந்தது.

எதுவென்றாலும் நடக்கட்டும் என்றெண்ணிய குலன் அவ்வதிகாரியைப் பார்த்து

‘நான் வீட்ட போகயில்ல என்னக் கொண்டு போய் ஆஸ்பத்திரியில் விடுங்கோ’ என்றான்.

அவ் வதிகாரி மீண்டும் தன் கீழுள்ள உத்தியோகத்தர்களுடன் உரையாடிவிட்டு,

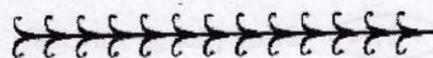
‘சரி போய் ஆமட்காரில் ஏறு’ என்றார்.

குலன் ஏறினான் சீற்றில் அமர முடியவில்லை காலை நிட்டி சரிந்து படுத்துக் கொண்டான்.

ஆமட்காரில் வந்தவர்களில் நாலுபேர்வரை ஏறிக் கொண்டனர் சீற்றில் அமர்ந்தனர்.

‘எனக் கு மேல் தான் அவர் கள் தங் கள் சப்பாத்துக்கால்களை வைக்கப்போகிறார்கள்’ என எண்ணிப் பயந்தான்.

ஆனால் அவர்களோ தங்கள் கால்கள் குலனின் மேல் பட்டுவிடாதபடி ஜாக்கிரதையாக ஏறி ஓரமாக வைத்துக் கொண்டார்கள்.

சுமார் பதினெண்நாற்று நிஶிடங்கள் கழித்து ஆமட்கார் அவ்விடத்தைவிட்டு மெல்ல நகர்ந்தது.

ஒரு மைல் தூரஞ் சென்றதும் நின்றது. அங்கே ஓர் நீல நிற வேன் ஒன்று நின்றது. குலனை இறங்கி அதில் ஏற்ச சொன்னார்கள்.

சிரமமப்பட்டு இறங்கி ஏறினான் அவ்வேன் உடனே செல்லுமென்று எதிர்பார்த்தான் ஆனால் அது புறப்படுவதற்கான அறிகுறியே இல்லை.

அவ்வேனுக்குள் மேலும் இருவரிருந்தனர் அதில் ஒருவன் குலனின் பால்ய நண்பனான் ‘அத்தக்காய்’ என அழைக்கப்படும் சண்முகம் மற்றவன் குலனுக்குத் தெரிந்தவன்.

சண்முகத்தை அவ்வேனுக்குள் சந்தித்ததில் சிறிது சந்தோசம் ஏற்பட்டது சண்முகத்தின் கைகளிரண்டும் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது.

அவனை நோக்கி குலன் கேட்டான்

‘உனக்கும் குடுப்பட்டதா?’

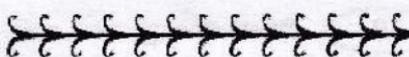
‘எனக் கு சுடவில்லை அடிதான் விழுந் தது’ என்றான்.வேதனையோடு,

அவனின் முகம், உதடுகள் எல்லாம் வீங்கிப் போயிருந்தன.

மற்ற இளைஞனுக்கும் அடித்திருந்தார்கள். முன் பற்கள் இரண்டு உடைந்து குருதி வழிந்தோடு உறைந்து போயிருந்தது.

குலனின் காயங்களால் குருதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியேறிக் கொண்டேயிருந்தது.

அவ்வேனுக்குள் குருதி தேங்கி நின்றது. ஒரு வித நெடி அடித்தது. இறைச்சி விற்கும் கடையில் நிற்கும் போது ஏற்படுமே ஒரு வித இரத்தவாடை அதைப் போன்றதோர் மணம் வீசியது.

சீற்றில் குலனால் தொடந்து இருக்க முடியவில்லை
சீற்றால் இறங்கி வேனுக்குள்ளேயே கீழே இருந்தான்.
கை ஒரு நூலாலும் அசைந்தாலும் உயிர் போகுமாப்
போல் வேதனையாயிருந்தது.

‘மயக்கம் கூட வருகுதில்லையே’ மயக்கம் வந்தால்
வேதனையாவது தெரியாமல் இருக்குமே என எண்ணினான்.

தண்ணீர் தாகம் நாக்கை வரட்டியது. வெளின் முன்
ஆசனத்தில் இருவர் காவலுக்காக துப்பாக்கி சகிதம் இருந்தனர்.

வெளியே ஆறு பேர்வரை வேனைச் சுற்றி நின்றிருந்தனர்.
‘தண்ணீ’ ‘தண்ணீ’ என குலன் கத்தினான்.

வெளியே நின்ற ஒருவன் வந்து

“என்..? என்ன வேணும்?” என வினாவினான்
“தண்ணீ.. தண்ணீ தாங்கோ,”

“தண்ணீ... வத்துறுது..? ”

‘ஓம்’

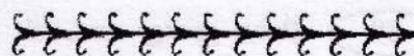
அவன் உடனே பக்கத்திலிருந்த வீடொன்றுக்குச் சென்று
செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

குலனால் கைநீட்டி வாங்க முடியவில்லை.

குடுபட்ட கை அசைக்க முடியவில்லை.

மறுகை அக்கையை தாங்கிப் பிடித்தபடியிருந்தது.இதனை
அவதானித்தவன் குலனின் வாயை ‘ஆ’ வெனைச் சொல்லி
வாயினுள் தண்ணீரை தன்கையால் ஊற்றிவிட்டான் தாகம்
அடங்கவில்லை. “தண்ணீ” என்று ’கேட்டான். “தண்ணீ தந்தா
உனக்கு இருத்தம் கூடப் போகும் செத்திடுவாய்” என்றான்.
தலையைக் கீழே வைத்துப் படுப்பது கஸ்டமாயிருந்தது.
அருகேயிருந்த தன் நண்பன் சன் முகத்தை மெல்ல
அழைத்தான்.

‘ஸ்...ஸ்.. சத்தம் போடாத அவர்கள் அடிப்பாங்கள்’ என்று
வெளியே காவலுக்கு நின்றவர்களை காட்டிச் சொன்னான்.

‘டேய்! இன்னும் எவ்வளவு நேரம் உயிரோடிருக்கப் போற்மோ தெரியாது.....அது மட்டும் கொஞ்சம் கதைப்பம்..... பயப்படாது..... கீழே இறங்கு உன்ற மடியில் தலை வைச்சுக் கொண்டு படுக்கப் போறன்’ என்றான் குலன்.

அருகே நின்றவன் ‘என்ன?’ என்று கேட்டான் சண்முகம் சொன்னான். அதற்கவன் உனக்கு விருப்பமெண்டால் அப்படிச் செய் என்றான்.

உடனே சண்முகம் கீழே இறங்கி குலனின் தலைமாடில் அமர்ந்து கொண்டான் குலன் மெல்ல அசைந்து சண்முகத்தின் மடியில் தலையை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

சந்று ஆழுதலாக இருந்தது.

‘சண்முகம் எப்படா வேன் புறப்படும்’

‘ஆருக்குத் தெரியும்’

“டேய் சண்முகம் எனக்கு இப்படி இரத்தம் போய்க் கொண்டிருக்கு’. இவர்கள் இன்னமும் வெளிக்கிழறாங்கள் இல்லையே? ”

‘சும்மா இரு’ .. அவங்கள் வீடுவீடாகப் புகுந்து ‘செக்கிங்’ செய்விறாங்கள் முழங்காதான் வருவார்கள் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொண்டிரு

‘இப்படி இரத்தம் போய்க் கொண்டிருக்கு’ ஒரு வேளை நான் செத்துப் போனா..... சண்முகம்! நீ எனக்கொரு உதவி செய்வியா?’

“என்ன?”

“நான் சூடுபட்டனான்.....தப்புவேன் என்ற எண்ணம் எனக்கு இல்லை.....ஆனால் உன்ற நிலையப்படியல்ல, எப்படியும் இரண்டொரு நாளில் உன்னை விட்டிருவாங்கள்..... நான் இறந்திற்றன் என்ற செய்தியை நீ கேள்வி பட்டதும் என்ற வீட்டுக்குப் போ..... என் மனைவியிடம் என் கடைசி ஆசையை சொல்லு.....”

“குலன்! உனக்கு ஒன்றும் வராது..... கவலைப்படாதே....”

“இல்ல சண்முகம்.... என்னைக் கொஞ்சம் பேசவிடு.... என் மனைவியிடஞ் சொல்லு ..... குலன் கடைசியாக தன்ற ஆசையைச் சொன்னவன் என்று சொல்லு.....”

‘நான் இறந்து போனா அந்தத் துக்கம் தாளாமல் தற்காலை அது இதென்டு தப்பான காரியம் எதிலையும் இறங்க வேண்டாமென்றும், எப்பாடுபட்டாவது பிள்ளைகளை வளர்த்துப் போடு எண்டும் சொல்லு’. வாழ வேண்டிய வயசு.... விரும்பினா மறுமணங் செய்யச் சொல்லு..... நான் மனப்பூர்வமாகவே இதனை சொன்னதாகச் சொல்லு..... என் அன்பு மனைவி என்றைக்கும் பொட்டோடும், பூவோடும் வாழ்வதைத்தான் நான் விரும்பியதாகச் சொல்லு..... பிள்ளைகளை அடிக்காமல் அன்பாக புத்தி சொல்லி வளர்க்கச் சொல்லு..... சொல்லுவியாடா, சண்முகம்? ” என்று கண்கலங்கக் கேட்டான் குலன்.

“உனக்கு ஒண்டுமே நேராது.... கவலைப் படாதே... சுகமாயிரும் ” என சண்முகம் தேற்றினான்.

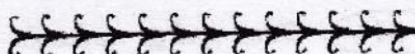
குலத்தின் உதட்டோரத்தில் விரக்தியதாய் ஒரு புன்னகை தோன்றி மறைந்தது.

சுமார் பதினொரு மணியிருக்கும் வேன் மெல்லப் புறப்பட்டது.

அரைமைல் தூரங்கூடச் சென்றிருக்காது எதிரேயொரு ‘அம்புலன்ஸ்’ வண்டி வந்தது. அதனை வேனுக்குள் இருந்தவர்கள் நிறுத்தினார்கள் அம்புலன்ஸ் வண்டிச் சாரதியுடன் கதைத்தார்கள் வண்டி ஒரு சந்திக்குச் சென்று திரும்பி வந்து நின்றது.

குலனை அதில் ஏறச் சொன்னார்கள் சிரமப்பட்டு இரங்கி... அம்புலன்சில் ஏறிக் கொண்டான்.

சண்முகத்தையும், மற்றவனையும் விட்டுப் பிரிந்தது வேதனையாக இருந்தாலும் அம்புலன்ஸ் வண்டியின் படுக்கை வசதி உடல் வேதனையை கொஞ்சம் குறைத்திருந்தது.

‘விரைவில் ஆஸ்பத்திரயை சென்றடைந்து விடலாம் உயிருக்கு ஆயத்து ஏற்படாது என்று எண்ணிய குலனின் நம்பிக்கை அடுத்த வினாழேயே வீண்போயிற்று.

அம்புலன்ஸ் வண்டி மெதுவாக நகர்ந்து சென்றது.

‘ஏன் கொஞ்சம் வேகமாகப் போங்கவன் வேதனை தாங்க முடியல்’ எனக் குலன் சொல்ல அதற்கவர்கள்

‘நாங்களப்படி போக முடியாது மெதுவகத்தான் போகச் சொன்னவர்கள்.’

சாரதி குலனைப் பார்த்து நீ புலியா? என்று கேட்டான்.

‘இல்ல நான் ஓர் அரசாங் உத்தியோகத்தன்’

‘அது தானே பார்த்தன் உண்ணைப் பார்த்தாலே தெரியுதே’ என்றார் சாரதி.

அவர்கள் தன்னைச் சந்தேகிக்கவில்லை என்றுதில் குலனுக்கு தெம்பாக இருந்தது.

‘தண்ணியிருக்கா?’ என்று கேட்டான்

‘இல்லச் சாராயம் இருக்கு தரவா?’

“வேண்டாம் அம்புலன்ஸ் எங்க போகுது?”

‘நாங்கள் குச்சவெளி ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறம் ஒரு நோயாளியை திருகோணமலை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டிற்று வந்தனாங்கள் உவங்கள் திருப்பி விட்டாங்கள்’

அம்புலன்ஸ் வண்டி நின்று.. நின்று மெதுவாகவே சென்று கொண்டிருந்து.

நேரம், பிற்பகல் ஒரு மணியாகியது.

ஏகாம் பரம் வீதியால் சென்று மணிக் கூட்டு கோபுரத்திடியால் திரும்பி காளி கோவிலிடியைத் தாண்டி அம்புலன்ஸ் சென்றது.

‘ஆஸ்பத்திரி நெருங்கி விட்டது..... இன்னும் இரண்டொரு நிமிடத்தில் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கலாம் என்றெண்ணிய குலன் திவர் அதிர்ச்சிக்குள்ளான்.

வைத்தியசாலைக்குப் போக வேண்டிய அம்புலன்ஸ் அப்பாதையில் செல்லாது மெதடில்த பெண்கள் கல்லூரி அமைந்திருக்கும் வீதியால் திரும்பியது.

‘ஏன் இதால் போறியள்.....? என்ன எங்க கொண்டு போறியள்.....’ பயத்துடன் கேட்டான்.

“முகாமுக்கு”

“ஏன் என்னை அங்கே கொண்டு போகிற்கள்?”

‘அங்கதான் கொண்டு போகச் சொன்னவர்கள் என்ற சாரதியின் பதில் குலனைக் குளப்பத்திற்குள்ளாக்கியது.

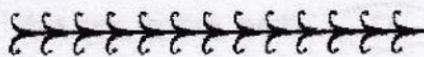
‘ ஏன் என்னை அங்க கொண்டு போகிறார்கள்?..... ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பார்கள் என்றுதானே எண்ணினேன்.... அங்க கொண்டு போய் என்ன செய்யப் போகிறார்களோ.....அதுவும் இந்தக் காயங்களுடன்..... மருந்து கூட கட்டாமல் ..... அடிப்பார்களோ..... ஆக்கினைப் படுத்துவார்களோ.....’ என்றெல்லாம் எண்ணிக் கலங்கினான்.

‘டோக்கியாட்’ என்றழைக்கப்படும் கடற்படை முகாம் வாயிலில் போய் நின்றது அம்புலன்ஸ் வண்டி. சாரதி இறங்கிப் போய் அங்கு காவலில் நின்ற சிப்பாயிடம் விபரத்தைச் சொன்னான். அதற்கிடையில் பின்னால் ஆமட் கார்களும், ட்ரக் வண்டிகளும் அணிவகுத்தபடி வந்து நின்றன.

‘அம்புலன்ஸ்’ உள்ளே செல்ல, அதன் பின்னால் ஏனைய வண்டிகளும் அணிவகுத்தபடி வந்து நின்றன.

குலன் முற்றாய் குளம்பிப் போய், என்ன செய்யப் போகிறார்களோ..... என்ன ஆவேணோ என்று எண்ணியவனாய் குரைகடலோத நித்திலங் கொழிக்கும் கோணமாமலையானத் துதித்தான்.

*

அந்தியாயம் – 3

குலனின் மனைவி கணவனுக்கு ஏற்பட்ட கதியை அறிந்து வீதிக்கு ஒடினாள்.

வழியிலே தேவநேசன் என்னும் குலனின் நண்பனைக் கண்டு கேட்டாள்.

அவனதற்கு “கவலைப்படாதியுங்கோ அவருக்கு ஒன் றுமில் ஸல..... எங் கள் வீட்டடியில் வேணில் வைத்திருந்தவர்கள்..... என்னிடம் தண்ணி வேண்டிக் கொடுத்து குலன் குடித்தவன்..... கையில்தான் குடுப்பட் காயம் இருந்தது கண்டனான்..... உயிருக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது நீங்கள் கவலைப்படாதியுங்கோ.... திருகோணமலை பெரியாஸ் பத்திரிக்குத்தான் கொண்டு போயிருப்பாங்கள்.... நீங்கள் போனாப் பார்க்கலாம் என்று ஆறுதல் வார்த்தைகளாய்ச் சொன்னான்.

சற்று மனம் ஆறியது. வீடு திரும்பினாள்.

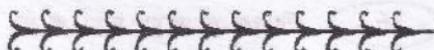
செல்லம் வைத்தியசாலைக்குச் செல்வதற்காகப் புறப்பட்டுப் போனாள் அவள் அண்ணன்காரனும் துணையாய்ச் சென்றார்.

நீண்ட நேரமாக பஸ்கக்காகக் காத்து நின்றனர்.

ஒரு நிமிடஞ் செல்வது ஒரு யுகமாய்த் தெரிந்தது.

வீதியால் போவோர் வருவோர், குலனின் மனைவியிடம் குலனைப் பற்றி விசாரிக்க அவளின் வேதனை இன்னும் பன்மடங்காகியது.

வீதியில் நின்று கண்ணீருகுத்தாள் சுமார் நான்கு மணியளவில்தான் பஸ்சொன்று வந்தது. அதில் ஏறிச் சென்றனர்.

குலனைப் பத்து மாதங் கமந்து பாலூட்டி, தாலாட்டி, பாசமுடன் வளர்த்த அவன்னை செய்தியறிந்து பதறினாள்..... துடித்தாள்..... துவண்டாள்..... நடுக்கமுற்றாள்.....

‘நான் என்ன செய்வேன் கடவுளே’ என்றழுதபடி அருகேயிருந்த அவர்களின் குல தெய்வமான வீரபத்திரர் கோயிலுக்கு ஓடினாள்.

‘கடவுளே வீரபத்திரா! கண்போல வளர்த்த என்மகனை காப்பாற்று’ காலமெல்லாமுன்னைக் கைகூப்பித் தொழுத என்னைக் கலங்க வைக்காதே.....”

“முருகா..... காப்பாற்று வேல் கொண்டு வினையறுக்கும் வேலவா! நாள் முழுதுமுனை நாடிவந்து, நாவாரத் தேவாரம் பாடி தொழும் எனக்கு ஏன் சோதனை வைக்கிறாய்? ”

இவ்வாறேல்லாம் தன்மகனைக் காப்பாற்றும்படி இறைவனை அத்தாயுள்ளம் வேண்டிக்கொண்டிருந்தது.

அவ்வேளை பத்து வயதே நிரம்பிய அவள் பேத்தியான சுதா ‘அம்மம்மா அழாதியங்கோ. மாமாவுக்கு ஒண்டுமாகாது..... வீரபத்திரர் காப்பாற்றுவேர்.....’ என்றாள்

அது கேட்ட அத்தாயுள்ளம் சற்று ஆறியது.

அன்போடு அறிவும் கலந்தாட்டி, ஆளாக்கிய அவன் தந்தை செய்தி கேட்டு ஏங்கினார். அவரும் கடவுளை வேண்டினார்.

“கந்த புராணந்தனை கனவிலும், நனவிலும் கசிந்துருகிப் பாடியுனைத் துதித் தேனே..... கந்தா! என்னையேன் கதிகலங்கவைக்கிறாய்? என் மகனைக் காப்பாற்று” என்று வேண்டினார்.

அன்புத் தமிழியென்று அன்றாடம் அரவணைத்து மகிழ்ந்ததும், அடித்துப்பிடித்தோடி அனுதினமும் அன்பாய் விளைஷயதும், சீண்டி சினங்கொள்ள வைத்தும், அழவைத்து அழகு பார்த்ததுமான தங்களன்புத்தம்பி, ஆயுதம் தரித்தோரால் அநியாயமாக அவலப்பட நேர்ந்த செய்தி கேட்ட அவன் அண்ணன்மார், அக்காமார் ஆஹாத்துயர் கொண்டு அழுதார்கள்.

மைத்துனர்மார்களும் மனங் கலங்கினார்கள்..... மருமக்கள் மனமுருகினர். உற்றார் உறவினர்கள், உற்ற நண்பர்கள், நண்பிகள் உளம் வேதனையற்றனர்.

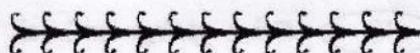
இவ்வாறு வேதனைப்படும் உள்ளங்களை மேலும் வேதனையடையச் செய்யுமாப்போல் கிராமத்து வழக்கப்படி வெற்றிலை, பாக்கு சகிதம் ஒருசிலர் குலனின் வீட்டிற்கு வந்தனர். அதாவது குலன் இறந்து விட்டான் அவனின் மரண வீட்டிற்குச் செல்வது போல்..... சிலர் சென்றனர்.

அவ்வாறு வந்த செல்லராசாவின் மனைவி வாசலில் வரும்போதே வாயிலும், மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு, ‘தேய் ‘குலன் நீ போயிற்றியாடா.....’ என்று ஒப்பாரி வேறு வைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அவவைச் சமாதானப்படுத்தி உண்மை நிலையை விளக்குவதற்குள் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது.

அதன் பின்னும் ஒப்பாரி ஓயவில்லை ஆனால் வசனங்கள் மாறியிருந்தன.

‘அட சண்டாளப்பாவிகளா..... என்ற குலன் இறந்திட்டான் எண்டு சொன்னாங்களே..... அவன் உயிரோட இருக்க இறந்திட்டானென்னெண்டு சொன்னாங்களே..... அவங்கட நாவில புத்துக்கட்ட.....நாசங் கெட..... அவங்கள் நல்லாயிருப்பாங்களா....’

என் நேல் லாம் புலம்பியவளை ஒருமாதிரியாக சமாதானப்படுத்தினார்கள்.

செல்லமும் அவள் அண்ணாலும் சுமார் ஐந்து மணியளவில் திருக்கோணமலையை வந்தடைந்தனர்.

திருக்கோணமலையிலிருக்கும் குலனின் முத்த தழையனான சித் திரா அண் ணையும் அழைத் துக் கொண் டு வைத்தியசாலையைச் சென்றடைந்தனர்.

அங்கு விசாரித்தபோது குலனை அங்கு கொண் டு வரவில்லை என அறிந்து கொண்டனர்.

ஏங்குதான் கொண் டு சென்றார்களோ என ஏங்கியவர்கள் அவ்வேளை பதில் நீதவனாக இருந்த திரு.மு.கோ.செல்வராசா அவர்களின் வீட்டடையடைந்து நடந்த விபரத்தை கூறினார்கள்.

அதற்கவர் கடற்படை முகாமுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண் டு விசாரித்தார்.

குலனை கடற்படை முகாமிலுள்ள வைத்தியசாலையில் சிகிச்சைக்காக அனுமதித்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

குலனைப் பற்றியும் அவர் தனக்குத் தெரிந்தவரென்றும் அவரில் சந்தேகம் கொள்ளத் தேவையில்லை என்றும் எடுத்துச் சொன்னார்.

செல்லத்திடம் விபரத்தைக் கூறினார். செல்லமும், சுகோதரர்களும் கடலோடு அமைந்துள்ள கடற்படை முகாம் நோக்கிச் சென்றனர்.

இன்னும் சில நிமிட நேரத்தில் தன் அன்புக் கணவரைக் கண்டு, அவருக்கு நேர்ந்த கதியினை அறிந்து கொள்ளலாம், அவரை ஆறுதல் படுத்தலாம் என்றெல்லாம் எண்ணியபடி முகாம் வாசலை அடைந்தவளுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமே கிடைத்தது.

ஆம் .... அம் முகாமுக்குள் ஆருமே செல்ல
அனுமதிக்கப்படவில்லை.

‘யாரும் உள்ளே போக முடியாது’ என்றான் வாசலில்
காவலுக்கு நின்றவன்.

வந்த காரணத்தை குலனின் மனைவி வழவாக
விளக்கினாள்.

ஆனால் அவனோ அப்படியெனில் நானை மத்தியானம்
வா பார்க்கலாமென்றான்.

ஏமாற்றத்துடன் மூவரும் வீடு திரும்பினார்கள்.

திருக்கோணமலையின் கடற்படை முகாமிற்குள் போய்
நின்ற அம்புலன்ஸ் வண்டியிலிந்து குலன் இறக்கப்பட்டான்.

இருவர் வந்து ‘ஸ்ரெக்சரில்’ கிடத்தித் தள்ளிக் கொண்டு
போனார்கள்.

அம்முகாமின் படையினர் களும், அவர் களோடு
தங்கியிருக்கும் குடும்பத்தினர்க்காகவும், அவசர கிகிச்சைகள்
மேற் கொள்வதற்கும் ஏற்ற விதத்தில் நவீன வசதிகள் கொண்ட
வைத் தியசாலை ஒன்று அம் முகாமுக்குள் னேயே
அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவ் வைத்தியசாலைக்குள் குலனை “ஸ்ரெக்சரில்”
தள்ளிச் சென்று நிறுத்தினார்கள்.

குலனின் காயங்களை பரிசோதித்த ‘டாக்டர்’ என்ன
எண்ணினாரோ தெரியவில்லை. உடனே மேலே கொண்டு
போகும்படி பணித்தார்.

‘ஸ்ரெக்சரில்’ இட்டு தூக்கிக் கொண்டு மாடிப்படி வழியே
மேலே ஏறிச் சென்றார்கள்.

அவ்வாறு ஏறும் போது ‘எங்கே நான் தலை கீழாக
வீழ்ந்து விடுவேனோ’ என்று குலன் எண்ணுமளவிற்கு
செங்குத்தாக அமைந்திருந்தன அப்படிகள்.

முன்றாவது மாடிக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

அங்கமைந்திருந்த ஒரு தனியறையின் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்று குலனை வெறுந்தரையில் கிடத்தினார்கள்.

இரத்தத்தால் தோய்ந்து போய் இருந்த குலனின் வெள்ளைச்சாறுயைம், வெள்ளைச் சேட்டையும் கழற்றினார்கள்.

சேட்டானது குலனின் கையை விட்டு வெளியேற்றமாட்டேன்றது. கை அந்தளவிற்கு வீங்கிப் போயிருந்தது.

வெளியே ஒருவன் சென்று சிறிது நேரத்தின் பின் கத்தரிக்கோல் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தான்.

அதன் பின் குலனின் சட்டையின் கைப்பகுதியை வெட்டி சட்டையைக் கழற்றினார்கள்.

‘பெனியனையுஞ் கழற்றினார்கள்’

உள்ளங்கியையுஞ் கழற்றினார்கள்.

ஆக மொத்தத் தில், குலன் இப்போ முழு நிர்வாணமாக்கப்பட்டான்.

இடது கையிலிருந்த கைக்கடிகாரத்தை கழற்றினார்கள்.

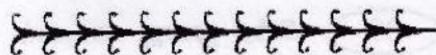
வலதுகை விரலிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றினார்கள். விரல் வீங்கியிருந்த படியால் கழற்ற முடியவில்லை.

குறடு போன்ற ஒர் ஆயுதத் தைக் கொண்டு வந்து மோதிரத்தை வெட்டி எடுத்தார்கள்.

வெட்டி எடுத்தவன் மோதிரத்தைப் பார்த்தான். அதில் குலனினின் மனைவியின் பெயரின் முதலெழுத்து ‘S’ பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதனைப் பார்த்தவன் ‘இதென்னடா கல்யாண மோதிரமா?’ எனக் கேட்டான்.

‘ஆம்’

‘இது கல்யாண மோதிரம்? இது விரலில் போடக் கூடாது உன்ற அதில் போடு.’ என்று நிர்வாணமாய் தெரிந்த ஆனுடம்பைக் காட்டி ஆத்திரமாய்ச் சொன்னான்.

அதன் பின் குலனின் இடுப்பிலிருந்த வெள்ளியிலான அரை நாண் கொடியையும் வெட்டி எடுத்தார்கள்.

சேட் பொக்கற்றுக்குள் இருந்த அடையாள அட்டைகள், பணம் யாவற்றையும் எடுத்தார்கள்.

சகலவற்றோடும் அவ்வறையைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

அறைக்கதவை வெளிப்பக்கத்தால் பூட்டினார்கள்.

அறையைச் சுற்றி நோட்டமிட்டான் குலன்.

மிக உயர்ந்த சுவராக இருந்தது. சுமார் எட்டடி நீளமும், ஆழடி அகலமும் கொண்டதாய் அவ்வறை அமைந்திருந்தது.

நாலடி உயரத்தில் யன்னல் ஒன்றிருந்தது. அந்த யன்னலைப் பார்தவனுக்குத் ‘திக்’ என்றது.

அங்கே இருவர் தம் துப்பாக்கிகளை குலனையே குறிவைத்துப்பிடித்தபடி நோக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மேலே மிக உயரத்தில் மின்சார. பல்ப் ஒன்று மங்கிய ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

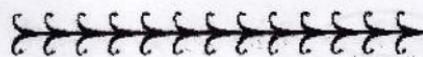
காற்றாடி ஒன்று உயரே பூட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அது சுழிவில்லை.

சுமார் அரை மணி நேரம் கடந்திருக்கும் அறைக்கதவு திறக்கப்பட்டது. இருவருள்ளே ‘ஸ்டெக்சருடன்’ உள்ளே நுழைந்தனர்.

குலனை அதில் ஏறிப்படுக்குமாறு பணித்தனர்.

சிரமமப்பட்டு அதில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டான்.

இருவரும் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு கீழே இறங்கினர்.

எங்கு என்னைக் கொண்டு போகிறார்கள், இங்கு அருகிலுள்ள கடலில் போடப் போகிறார்களோ? அல்லது வேறு எங்காவது கொண்டு போயச் சேர்க்கப் போகிறார்களோ? எதுவோ நடப்பது நடக்கட்டும் எல்லாம் ஈசன் செயலே' என்று எண்ணினான் குலன்.

மனம் கவலையில் அன்றி குழப்பத்தில் ஈடுபெடும் போது அதைச் சாந்தப்படுத்த இறைவனை இறுகப்பற்றியபடி துதித்துக்கொண்டோமோயானால் மனத்தில் சாந்தியேற்பட்டே தீரும்.

அந்நிலையில் குலனும் அதையேதான் செய்தான்.

நீண்ட தூரம் தூக்கிச் சென்றனர்.

ஒர் அறையினுள் நுழைந்தனர்.

அவ்வறையின் கதவுக்கு மேல் X-RAY-ROOM என எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதைக் கண்ட குலனுக்கு தன்னை ‘எக்ஸ்ரே’ படம் எடுக்கப் போகிறார்களென்பது விளங்கியது.

‘எக் ஸ்ரே’க் கருவிக்கருகே கிடந்த கட்டிலில் கிடத்தினார்கள்.

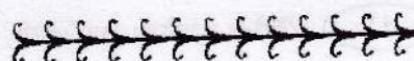
படப்பிடிப்பாளன் வந்து படம் எடுத்தான்.

கை, முதுகு, நாரி, மார்பு, கால் என்று உருட்டி உருட்டி எடுத்தான்.

வேதனை தாளாமல் குலன் முனகியபடியே அசைந்து, அசைந்து கொடுத்தான்.

யாவும் எடுத்து முடிந்ததும் அந்தப் படப்பிடிப்பாளன் குலனை நோக்கி

பேய் உங்கட துமிழ்ச்சனத்திற்கும் முளையில்லை எங்கட சிங்களச்சனத்திற்கும் முளையில்லை.. அரசியல் வாதிகள் தாங்கள் பாராளுமன்றம் போகவேண்டுமென்பதற் காக உங்களுக்கும், எங்களுக்குமிடையே துவேசத்தை வளர்த்து.....

குரோதங் கொள்ள வைத்து வோட்டுக்களைப் பெற்று அரசியல் ஆசனத்தை கைப்பற்றினர்.

நீங்க வோட்டுப் போட்டு வென்ற உங்கட தலைவர்மார் உங்கள் உணர்ச்சிகளை தூண்டிப் போராடவிட்டுப் போட்டு தாங்கள் பாதுகாப்பாக இந்தியாவிற்குப் போய் பஞ்சனை மெத்தையில் படுத்துறங்கிறாங்கள்.

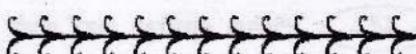
நாங்கள் வோட்டுப் போட்ட தலைவர்மார் அரசகட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு அதிகார தொணியில் உங்களை, உங்கள் உரிமைக் காகப் போராடுபவர்களை அழித் தொழிக் க ஆணையிடுகிறார்கள்.

கடைசியில் அப்பாவியான நீங்களும், நாங்களும் சுடுபட்டுக் கொண்டும், சண்டையிட்டுக் கொண்டும் சாவுக்குள் வாழ வேண்டியதாப் போய்ச்க.

அப்படிப்பட்ட அரசியல்வாதிகளை, அவர்களின் அடுக்குமொழி வசனங்களையும், மாயாஜாலப்பேச்சுக்களையும் கேட்டு எப்போ நம் நாட்டு இனங்கள் மயங்கிப்போகாது, நல் லதலைவர்களை, இதயகத் தியுள்ளவர்களை பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்புகின்றதோ அப்போதுதான் நமது நாட்டில் ஒற்றுமையும், அமைதியும் நிலவும்.”

இவ் வாறாக கொஞ்ச நேரமாக ஒருசிறு சொற்பொழிவேயாற்றிவிட்டான். அரைமணி நேரங்கழித்து ‘எக்ஸ்ரே’ படத்துடன் வந்தவன் குலனிடம், “குண்டு பட்டு வலது கையின் முழங்கை மேற்பகுதியில் உள்ள எலும்பு அரை அங்குல நீளத்திற்கு உடைந்து போயிருக்கு....கை கழட்ட வேண்டி வருகுதோ தெரியவில்லை...”

“முதுகில குத்தின காயம் இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாய் இருந்தா முள்ளந்தன்டைத் தாக்கியிருக்கும். அப்படித்

தாக்கியிருந்தால் இடுப்புக்கு கீழே உணர்ச்சியில்லாமல் போயிருக்கும் நல்லகாலம் தப்பிவிட்டாய்” என்றான்.

குலன் தண்ணிலிடாயால் தவித்தான். தனியறையில் கிடந்த போதும் தண்ணி கேட்டு யாரும் கொடுக்கவில்லை.

இரத்தம் அதிகளவு வெளியேறியதால் தண்ணீர்த்தாகம் அளவு கடந்தாயிருந்தது.

தன்னை படம் எடுத்தவனிடம் தண்ணி என்று கேட்டான்

அறை ஒன்றினுள் சென்றவன் கையில் ஈரப் பஞ்சடன் வந்து உதட்டை ஏற்றிவிட்டான்.

அதற்குத் தண்ணீர்த் தாகம் அடங்கவில்லை. மீண்டும் தண்ணி என்று கேட்டான்.

மீண்டும் அவ்வறைக்குள் சென்று சிறுபாத்திரமொன்றில் நீர் கொணர்ந்து குலனின் வாய்க்குள் கொஞ்சம் ஊற்றினான்.

நீண்ட நேரம் தாகத்தினால் தவியாய் தவித்தவனுக்கு அது அமிர்தமாயிருந்தது.

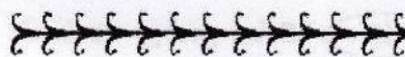
சில நிமிடங்கள் கழித்து இருவர் வந்து ஸ்ரெக்சரில் வைத்து தூக்கியபடி மீண்டும் அதே தனியறைக்குள் வெறுந்தரையில் நிர்வாணமாகவே கிடத்திவிட்டுச் சென்றனர்.

பழையபடி யன்னல் வழியே இரண்டு துப்பாக்கிள் குலனை குறிவைத்தபடி இருந்தன.

மரணத்தின் விளிம்பில் இப்போது தானிருப்பதாய் குலன் எண்ணினான்.

நால்வர் உள்ளே நுழைந்தனர்.....

*

அந்தும்யாயம் - 4

அந்த நால்வருள் ஒருவர் டாக்டர், மற்ற இருவர் மருந்து கட்டுபவர், அடுத்து ஒரு பெண்தாதி.

பெண் தாதியைக் கண்டதும் தான் நிர் வாண நிலையிலிருப்பதை என்னி குலன், கூச்சமடைந்தான்.

ஆனால் அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தியதாத் தெரியவில்லை.

டாக்டர் காயங்களைப் பார்த்தார் மருந்து கட்டினார்கள். பின்னர் மட்டை ஒன்று வைத்து கையை ‘எல்’ போல் மடக்கிக் கட்டினார்கள்.

எரிவும், நோவும் தாங்காமல் கத்தினான் மறுகையில் ‘சேலைன்’ ஏற்றினார்கள்.

பெண்தாதி குனிந்து இடது கையில் பெனிசிலின் சோதனை ஊசி போட்டுவிட்டு அவ்விடத்தை பேனையால் சுற்றி வட்டமிட்டாள்.

அதன் பின் அனைவரும் வெளியேறினர் அறைக்கதவு மீண்டும் பூட்டப்பட்டது.

யன்னலோரம் காவலுக்கு நின்றவர்களில் ஒருவன் குலனை நோக்கிக் கேட்டான்

‘நீ புலியா?

‘இல்ல’ நான் புலியல்ல..

‘நீ புலியென்டு சொல்லு உன்னை நாங்கள் விடுகிறது... அல்லது உன்னைச் சுட்றுது நீ புலிதானே’.

‘இல்லை.. இல்லை..’

‘அப்ப உனக்கு புலியைத் தெரியுமா? ’

‘தெரியாது’

‘நியூ லக்ஸ்பிரே தெரியுமா?

‘ஓம்’

‘நீ ‘பா’ லக்ஸிபிறே மட்டுந்தான் தெரியும்.’

மீண்டும் கதவு திறக்கப்பட்டது.

பெண்தாதி மட்டும் உள்ளே வந்ததாள் காவலுக்கு நின்றவனின் கேள்விக்கணைகள் தடைப்பட்டது.

இப்போ பெண்தாதி தனியே வந்ததால் குலனுக்கு கூச்சமாகவும், தர்மசங்கடமாகவும் இருந்தது.

சோதனைக் கான ஊசி போடப்பட்ட இடத்தை பார்த்துவிட்டு திருப்தியடைந்தவளாக கையின் புஜத்தில் ஊசியொன்றை ஏற்றி மருந்தைச் செலுத்தினாள்.

அவள் கண்கள் குலனின் வெற்றுடம்பில் ஊர்ந்தது. குலனுக்கு அந்தரமாயிருந்தது.

நீ புலியா? என்று கேட்டுச் சிரித்தாள்

‘இல்லை’

மீண்டுமோர் தடவை குலனின் வெற்றுடம்பை நோட்டமிட்டாள்.

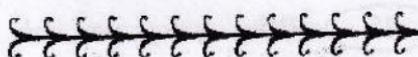
மெல்லிதாய் தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டாள். ஓர் இளைஞனை நிர்வாணமாக பார்த்ததில் ஏற்பட்ட காமச்சிரிப்பா.....? அகங்காரச் சிரிப்பா? ஆணவச் சிரிப்பா.....? எதுவென்று புரியாமல் குலன் குழம்பினான்.

ஆனால் அச்சிரிப்பு அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அவள் ‘சேலைன் றிப்’ ஜி சரிசெய்து விட்டு குனிந்து குலனின் முகத்தைத் தனது இருகைகளாலும் தடவியபடி ‘நீ புலியல்ல என்று எனக்குத் தெரியும்’ என்று சிரித்தபடி கூறிவட்டு வெளியேறினாள்

கதவு பூட்டப்பட்டது

*

தன் கணவனைக் காணச் சென்று அது கை கூடாததால் கவலையோடும் ஏழாற்றுத்தோடும் திரும்பிய செல்லம் வீட்டையடைந்தாள்.

இரவு முழுவதும் உறங்கவில்லை.

தன் கணவனுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை எண்ணினாள். அவற்றை எண்ண வேதனை கூடியது. ஆனாலும் அவ்வாறு நினைவில் முழ்கி சோகத்திலும் ஓர்வித சகத்தையும் உணர்ந்தாள்.

அவளின் நினைவுச் சக்கரம் கடந்தகால காதல் வாழ்வை நோக்கித் திரும்பியது.

சுமார் ஏழு வருடங்களுக்கு முன்னர்..... குலன் பரீட்சை எழுதிவிட்டு சம்மா இருந்த காலங் களில் தன் பெற்றோருக்குதலவியாக விவசாயத்திலீடுபட்டான்.

செல்லத்தின் வீட்டிற்கருகே இருந்த காணியில் தோட்டஞ் செய்தான்.

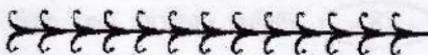
தோட்டத்திற்குச் சென்று வரும் குலன் செல்லத்தைக் கண்டு கதைத்துப் பழகியதில் அவர்களுக்குள் நட்பு வளர்ந்தது. ஆம். ஆரம்பத்தில் அவர்கள் நல்ல நண்பர்களாகவே பழகினார்கள்.

ஆறுமாதங்கள் கழிந்திருக்கும்

ஒருநாள் செல்லம் குலனிடம் ‘இப்படி நாங்கள் கதைத்து பழகுகிறோம்..... எங்களுக்குள் பிரிவு ஏற்பட்டால் அதைத் தாங்குவது கஸ்ரமாயிருக்கும்’ ஆதலால் நாங்கள் பழகுவதை குறைத்துக் கொள்வோம் என்றாள்.

அதற்குக் குலன் ‘ ஏன்படி பிரிவான்’ எனக் கேட்டான்.

உதென்ன கேள்வி எனக்கு அல்லது உங்களுக்கு திருமணமாகிவிட்டால் அப்போது வருகின்ற துணை எங்களது நட்பை அங்கீகரிக்குமோ என்னவோ?

‘ஏன்.. நாங்களே திருமணஞ் செய்து விட்டால்.....

“அது நடக்கக் கூடிய காரியமா? ”

“ஏன் நடக்காது?”

“உங்கள் பெற்றோர்.....சகோதரர்கள் சம்மதிக்க வேணுமே”

“ஏன் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்? ”

“நாங்கள் ஏழை உங்களுக்குச் சீதனம் தர, எங்களிடம் என்ன இருக்கிறது?

உங்களுக்கு வேறிடத்தில் திருமணஞ் செய்து வைத்தால் நிறைய சீதனம் வாங்கலாமென்று எதிர்பார்ப்பார்களால்லவா?

“அவர்கள் எதிர்பார்க்கலாம் ..... ஆனால் சீதனம் வாங்குவதில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லை. ஆதலால் உம்மை மணப்பதில் எனக்கு பூரண விருப்பமே.”

‘எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பினால்..? ’

‘எந்த எதிர்ப்புக்கள் வந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் முறியாதது வெற்றி கொள்ளுவோம்.’

“அந்தளவிற்கு என்னில் என்ன இருக்கு?” மெல்ல புன்னகைத்தபடி செல்லம் கேட்டாள்

“உன் அழகும், குணமும் போதுமே,”

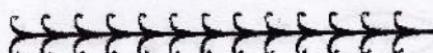
இதைக் கேட்ட செல்லம் நாணமேலீட்டாள் தலை கவிழ்ந்தாள்.

சிவந்த அவள் முகம் மேலும் செம்மையானது.

அவ்வழகில் தன்னை மறந்த குலன் மெல்ல அவள் தளிர்க்கரத்தைப் பற்றினான்.

மின்சாரம் பரவியதைப் போன்ற ஒருவித உணர்ச்சியில் மெய்மறந்தனர்.

ஏராத் தழுவினர்.

ஆயிரம் எதிர்ப்புக்கள் எதிர்வந்து நின்றாலும் எங்களைப் பிரிக்க முடியாது..... காலமெல்லாம் காதலால் கட்டுண்டு களித்து வாழ்வோம். இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் என்றும் இருவரும் இணைபிரியாது இன்றுபோல் என்றும் ஒன்றாயிருப்போம். என்று இருவரும் தங்களுக்குள் உறுதி பூண்டனர்.

செல்லம் சட்டென்று, குலனின் பிடியிலிருந்து விலகினாள்.

பெண்மை விழித்துக் கொண்டது போலும்,

விலகிய இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கக் கூச்சப்பட்டவர்களாக தலை குனிந்தனர். தமக்குள் ஏற்பட்ட இன்ப உணர்வை எண்ணி மெல்லச் சிரித்தனர்.

ஒருக்கண்ணால் குலனை நோக்கினாள் செல்லம்

அப்பார்வையைக் கண்ட குலன் அந்த ஓர் விழிப் பார்வை ஓராயிரம் கதை சொல்வதாய் உணர்ந்தான் இப்பார்வையை வைத்தே ஈராயிரம் கவிதை இயற்றலாமே என்று எண்ணினான் குலன்.

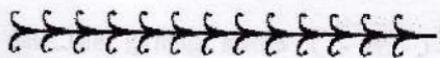
ஆம் குலன் ஓர் கவிஞரும் கூட.

இவர்களின் காதல் மெல்ல மெல்ல வளரத் தொடங்கியது. சினிமா..கோயில்..... கடற்கரையென செல்லுமளவிற்கு வந்தது.

நிலாவெளி நூல்நிலையத் திற்கும், கிராமசபை அலுவலகத் திற்கும் இடைப்பட்ட காணியில் இரண்டு மாடிக்கட்டிடம் ஒன்று அமைந்திருந்தது. அதனை எல்லோரும் 'மெத்த வீடு' என்று அழைப்பார்கள்.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட அந்த மெத்த வீடு நிலாவெளிக் கிராமத்தின் பழமையை பறைசாற்ற ஓர் ஆதரமாயிருந்தது.

அம்மாடி வீட்டில் பொழுதுபோக்கிற்காக இளைஞர்கள், முதியவர்கள் அமர்ந்திருப்பார்கள்.

சுமார் நூறு யார் தள்ளியிருக்கும் கடலின் காட்சியை
அம்மாடிவீட்டில் இருந்து இரசித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

கடல் காற் று மெல் லியதாய் என் நேரமும்
வீசிக்கொண்டேயிருக்கும்.

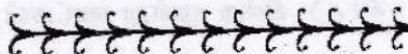
அம்மாடியில் குலன் அமர்ந்து சிலவேளாகளில் கவிதை
எழுதுவதுமுண்டு.

அம்மாடியில் வைத்து குலன் பல கவிதைகளை எழுதி
எடுத்து செல்லத்திடம் சென்று கொடுத்திருக்கின்றான்.

அவ்வாறு தான் பெற்ற கவிதையில் ஒன்றை அவள்
இன்றும் நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

கருமன ஸ்ரீமங்க மாஙி
ஒனிய வாழு தனினை
கருமின நாளி வென்றும்
வளமாய் வாழந்திருப்போம்
கருமது கீள்பந் துண்பம்
வரட்டும் நமது வாழ்வில்
பெருமன தோடை ஏற்று
பெறுபோம் வெற்றி என்றும்

வாழ்வினை ஒருமுறை தானே
வாழ்ந்து முதக்க ஏலும்
தாழ்விலு முயற்ச தனிலும்
நாமாய் நாங்கள் வாழ்வோம்
எழுமையோ ஏற்ற மெதுவோ
எதுவாயிலு மேற்போம் நாடை
கூற்றகளைக் குழுத்தே ஆயினும்
கூழக் குளாவி வாழ்வோம்.

மேற்படி கவிதையை எண்ணிப் பார்த்தவள் மனதில் தைரியம் சிறிது பிறந்தது.

(குறித்த ‘மெத்த வீடு’ 1987-88ல் நிலாவெளியில் முகாமிட்டிருந்த இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரால், தமக்கும் பாதுகாப்புக்கு இடையூறு ஏற்படுமென எண்ணியவர்களால் இடித்துத் தள்ளி தரைமட்டமாக்கப்பட்டு விட்டது. இதனால் இதயம் நொந்தோர் பற்பலர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

பொழுது இன்னும் புலரவில்லை.

மீண்டும் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கினாள்.....

குரைகடவோத நித்திலங் கொழிக்கும் கோணமலையில் அமர்ந்திருக்கும் கோணசப் பெருமானைத் தரிசிக்க, குலனும். செலலமும் ஒர் நாள் சென்றனர்.

அடர்த்தியான உயர்ந்த நிழல்வாகை மரங்கள் நிழலை மட்டுமல்ல ஒருவித குளிர்ச்சியையும் தந்து கொண்டிருந்தது.

மானினங்கள் தமை மறந்து மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. இவர்களிருவரையுங் கண்ட மானொன்று மிரண்டு பார்த்தது.

அம்மிரட்சியற்ற மானினின் விழியைக் கண்ட குலன் சட்டென்று திரும்பி செல்லத்தின் விழியைப் பார்த்தான்.

அவ்விழிக்கும். அம்மானின் விழிக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருப்பதாய் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. உடனே செல்லத்திடம்

‘அந்தமான், இந்தமானைக் கண்டு மிரண்டு விட்டதோ’ என்று கூறியபடி அவள் கையை மெல்லப் பற்றினான்.

உயரே ஏறும் வீதியில் மெல்ல மெல்ல ஏறிச் சென்றனர்.

கோயிலை அடைந்ததும் கால் கழுவிவிட்டு ஆலயத்தினுட் சென்று ஆண்டவனை வழிபட்டனர்.

கோயிலைச் சுற்றி வந்தனர்.....

காலடியில் கிடக்குமாப் போல் காட்சி தரும் கடலை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் களித்தனர்.

வென்றுரை கொப்பளிக்க அலை திரண்டு வந்து மலையுடன் மோதி பாலாறுபோல் ஓடும் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்தது. அவ்விருவருக்கும்.

நீண்ட நேரம் அதைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தனர்

சில மணி நேரங் கழித்து, அவ்விடம் விட்டு அகன்று, இராவணன் வெட்டருகே சென்று நின்றனர்.

குலன் சிறிய கல்லொன்றை எடுத்து இராவணன் வெட்டை நோக்கி யெறிந்தபடி,

‘பாரும் இந்தக்கல்லு அரைவாசித் தூரத்திலேயே கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து விடும்’ என்றான்.

அது போல் அக்கல் சிறிது தூரஞ் சென்றதும் மறைந்து விட்டது.

செல்லமும் ஓர் கல்லையெடுத்து ஏறிந்தாள், அக்கல்லும் அரைவாசித் தூரத்தோடு மறைந்து போயிற்று.

சட்டென்று செல்லத்தின் முகம் வாடிற்று

“என்ன..... உம்முடைய முகம் வாடிற்று?” என்று பதறிப்போய்க் கேட்டான் குலன்

“ஓண்டுமில்லை”.. எங்கள் காதலுமிப்பாடு அரைவாசியோடு மறைந்து போய்விடுமோ” என்று எண்ணினேன்.

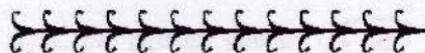
‘ஏன்பாடு எண்ணுறீர்.... என்னில் நம்பிக்கை இல்லையா..?

‘உங்களை நம்புகிறேன் ஆனால் உங்கள் வீட்டாரை எண்ணித்தான் எனக்கு பயமாயிருக்கு’

‘ஏன் உமக்கு இந்த வீண் பயம் எதுவரினும் உம்மை மணப்பேன் இது உறுதி’ என்று அவள் கையைப் பற்றினான்.

“கீச....ச....ச....” என்ற சத்தங் கேட்டு இருவரும் திரும்பினர்.

எதிரே இரண்டு சிறுவன் குரங்குகள் நின்றன.

குலன் ஏற்கனவே தான் வைத்திருந்த கச்சான் சுருளை தன் பைக்கற்றுள்ளிருந்து எடுத்தான்.

கச்சானை கையிலெடுத்து நீட்டினான்.

அக்குரங்குகள் வந்து எடுத்துத் தின்றன.

ஒவ்வொரு கச்சானாக எடுத்து நீட்ட அவை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துத் தின்றன.

‘என் இவை இப்படிச் சாதுவாய் நின்று ஒவ்வொன்றாய் பொறுமையாய் வேண்டிச் சாப்பிடுதே உங்களிடமிருந்து தட்டிப் பறித்துக் கொண்டு ஓடிப்போகாதா?

“இல்லை.... அப்படிச் செய்யாது.. ஆனால் கச்சானை கொடுப்பதுபோல் கையை நீட்டிவிட்டு கொடுக்காமல் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்து ஏழாற்றினோம் என்றால் அவற்றுக்குக் கோபம் வந்து தட்டிப் பறித்துக் கொண்டு ஓடும்.” என்ற குலன் “இப்ப பார்” என்றபடி கச்சானை நீட்டிவிட்டு குரங்குகள் கிட்டவர் பின்னால் கையை எடுத்துக் கொண்டான்.

உடனே அக்குரங்குகள் பாய்ந்து குலனின் கையிலிருந்த கச்சான் சுருளைப் பறித்து கொண்டோடி அருகில் இருந்த மரமொன்றில் ஏறிக்கொண்டது.

இருவரையும் பார்த்து .ஆ..ஆ.. என தம் பல்லைக் காட்டிவிட்டு தின்னத் தொடங்கியது.

குலன் தன்கையை மெதுவாகத் தடவினான்.

‘என்னது...என்ன’ காயமா? என்று பதறியபடி குலனின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்தாள்.

‘ஓ.. இரத்தம் வருது’ குரங்கின் நகம் கீறிவிட்டது போல..... என்று கூறியபடி தன் கைக்குட்டையை எடுத்து வழிந்திருந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துவிட்டாள்.

தன்கையினால் காயம்பட்ட குலனின் கையை மெல்ல வருடினாள்.

“ ‘சே’ அந்தக் குரங்கு என்ற உடம்பு முழுவதும் கீறாமல் போயிற்றுதே.”

‘ஏன்?’

“இந்த வருடல் என் உடம்பு முழுவதும் ஏற்பட்டிருக்குமே?”

‘சீ’ ஆசையைப் பாரன்.. கல்யாணத்துக்கு முதலே’ என்று எழுந்தவள் இனிப் போவமா என்றாள்.

‘ஏன் என்னருகில் இருக்கப் பயமா?’

‘இல்லை....வீட்டில தேடுவினம்’

‘சரி போவோம்’

இருவரும் மீண்டும் ஒருமுறை கோயிலைச் சுற்றி வழிபட்டனர்.

‘எங்கள் காதல் நிறைவேறி கல்யாணத்தில் கலந்து களிப்புடன் வாழ வழி செய்’ என இருவரும் இறைவனை வேண்டிக் கொண்டனர்.

தூரத்தில் எங்கோ ஒரு சேவல் ‘கொக்கரக்கோ’ என்று கூவியது.

அச்சத்தத்தில் தன் கடந்தகால நினைவிலிருந்து விடுபட்டாள்.

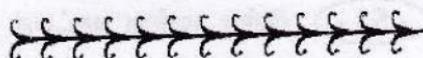
பொழுது மெல்ல புலர்ந்தது.....

மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் குலனைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதிப்பார்கள்..... அவ்வாறிருந்தும், அவளால் பொறுமையாய் இருக்க முடியவில்லை. அப்போதே புறப்பட ஆயத்தமானாள்.

---

*

அந்தந்யாயம் - 5

குலனின் கண்ணங்கள் இரண்டையும் தடவிய அத்தாதி, அவனை நோக்கி

“நாங்கள் எல்லாம் மனிதர்கள்..... எங்களுக்குள் ஒடுவது சிவப்புநிற குருதிதானே.....எங்களின் நிறத்தில் கூட ஒற்றுமையிருக்கிறது.....”

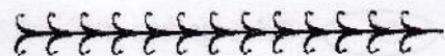
“ மொழி ” ஒன்றுதானே எங்களுக்குள் வேறுபடுகிறது. இதனை பெரிதுபடுத்தி சில அரசியல்வாதிகள் உங்களுக்கும், எங்களுக்குமிடையில் குரோதத்தை வளர்த்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

உங்கள் முன்னோர்களும் எங்கள் முன்னோர்களும் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக முன்னரெல்லாம் வாழ்ந்தார்கள்.....”

அவ்வேளை குலனுக்கு, தங்கள் ஊரில் உள்ள பெரிய குளம் என்ற பெயர் கொண்ட குளத்தை அண்டிய பகுதியில் ‘வில்கம் விகாரை’ என்ற இடத்தில் இடிந்து போயிருக்கும் சிவன் ஆலயத்தையும் அதன் அருகே அமைந்துள்ள பெளத்த விகாரையும் ஞாபகத்துக்கு வரவே அதனை அத்தாதியிடம் கூறினான். அதற்கு அவள்,

“ ‘உண்மைதான்’ இவ்வாறு அருகருகே ஆலயங்கள் அமைந்திருந்ததிலிருந்து இரு இனங்களும் எவ்வளவு ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்பது புலனாகின்றது. இதுபோன்று எத்தனையோ ஆதாரங்கள் இன்னும் இருக்கின்றன” என்றாள்.

“உங்களைப் போல் ஜம்பது சதவீதமானோர் சிந்திக்க வேண்டும் அவ்வாறு சிந்தித்தாற் போதும் நம்நாட்டில் ஒற்றுமையும், சுபீட்சமும் ஓங்கி வளரும்.”

சிரித்துக் கொண்ட அவள் “ஜம்பது சதவீத மக்கள் சிந்திக்க தேவையில்லை..”

அரசியல் வாதிகளும், பத்திரிகைகாரர் களும், எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும் ஒற்றுமையை வலியுறுத்த எண் ணினால் போதும் மேடைப் பேச்சுக் களிலும், எழுத்துக்களிலும் ஒற்றுமையைப்பற்றி வலியுறுத்தினாற் போதும் இரு இனங்களும் உண்மை நிலையை உணர்ந்து தெளிவு பெற்றுவிடும்.”

குலனும் அதனை “ஆமாம் ” என்று ஆமோதித்தான்.

“உன்னை என் சகோதரனாய் என்னுகிறேன் நான் போயிற்று பிறகு வாழன்.”

‘நன்றி’

கதவைத் திறந்து வெளியால் பூட்டிவிட்டுச் சென்றாள்.

சே! சற்றுமுன் இவளை தப்பா அல்லவா எடை போட்டுவிட்டேன் என மனதில் எண் ணி வெட்கமும் வேதனையுமடைந்தான்.

இரவு எட்டு மணியாயிருக்கும், தண்ணீர் தாகத்தால் நா வரண்டு போயிருந்தது. அங்கே நின்ற சிப்பாயை நோக்கி ‘தண்ணீர் தாங்கோ’ என்றான்.

“தண்ணி? ”

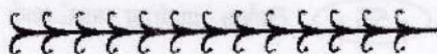
‘ஓம் வத்துற’

‘வத்துற நே’

“ஐயோ.... கொஞ்சம் தாங்கோ..... பிளீஸ்”

‘இந்தா தண்ணி’ என்று குலனை நோக்கி தனது துப்பாக்கியை சற்று முன்னே தள்ளி நீட்டிப்பிடித்தான்.

அவனிடம் கேட்டுப் பிரயோசனமில்லை என்று எண்ணிய குலன் பேசாமற் கிடந்தான்.

அவ்வாறு குலன் கிடப்பதும் அத்துப்பாக்கிதாரிக்குப் பிடிக்கவில்லைப் போலும் குலனை நோக்கி ,

“டேய் தண்ணி வேணுமா? ” எனக் கேட்டான்.
‘ஓம்’

‘நீ புலியென்டு சொல்லு தண்ணி தாறன் ’

‘இல்ல.....நான் புலியல்ல.....

‘அப்படியென்டால் தண்ணியில்ல.....

‘மௌனமானான்’

‘டேய் உனக்குப் புலியைத் தெரியுமா’

‘தெரியாது’

“புலியை காட்டித் தாறன் என்டு சொல்லு.....தண்ணி தரவாம்.”

‘எனக்குத் தெரியாது’

‘தெரியாதென்டால் சுடுவன்’

‘இந்தியாவுக்கு றெயினிங் போனது தானே’

‘.....’

இவனுக்குப் பதில் சொல்வதைவிட போசாதிருப்பது மேல் என்று, எண்ணிய குலன் நித்திரை போல் பாசாங்கு பண்ணி கண்ணை மூடிக் கிடந்தான்.

ஆத்திரமுற்ற அவன் குலனைப்பார்த்து தூஷண வார்த்தைகளால் ஏசிவிட்டு போசாதிருந்தான்.

நித்திரை போற் கிடந்த குலன் உண் மையிலேயே உறங்கிவிட்டான்.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பின் விழித்தான் தண்ணீர்த் தாக்மோ அளவிட முடியாதிருந்தது.

‘யன்னலைப் பார்த்தான்’

முன்பிருந்தவர்கள் அங்கில்லை. வேறு இருவர்கள் அங்கு நின்றிருந்தனர். அவர்கள் கைகளிலும் துப்பாக்கிகள்.

அவர்களைப் பார்த்து நேரம் என்ன? என வினாவினான் குலன்?

‘பத்து மணி’ என்றானவர்களில் ஒருவன் ‘இவன் நல்லவன்போல் தெரிகின்றது. முதல் நின்றவன் ‘டியூட்டி’ மாறிப் போய்விட்டான் போலும்,’ என எண்ணியவன் அவர்களை நோக்கி ’

‘தண்ணி தாங்கோ எனக் கேட்டான்’

‘ஸ்ரீ.....ஸ்ரீ தண்ணி குடிக்கக் கூடாது’

என்னால் தாகம் தாங்க முடியல.....கொஞ்சமாவது தாங்கோ.

ஒருவன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

உள்ளே வந்தவன் கையில் கொண்டுவந்த

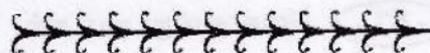
சிறுகுவளைக்குள்ளிருந்த நீரில் சில துளிகளை குலனின் வாய்க்குள் உற்றினான்.

‘அமிர்தம் போலிருந்தது’

‘இன்னும் கொஞ்சம் எனக் கெஞ்சினான்’

மேலும் கொஞ்சம் உற்றிவிட்டு இனிப்போதும் கனக்கக் குடிக்கக் கூடாது அப்படிக் குடித்தால் இரத்தம் அதிகம் போகும். இரத்தம் அதிகம் போனால் நீ செத்துப் போவாய். அதுதான் தண்ணி தாறதில்லை என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்று கதவைப்பூட்டிக் கொண்டான்.

ஓ..... இவர்களிலும் நல்லவர்களிருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்..... இவனுக்கு முதலில் நின்று காவல் காத் தவணும் எனது நன்மை கருதித்தான் தண்ணீர் தரவில்லையோ? சீ இந்த மனித மனம் ஒருவனை நல்லவன் என்று எடை போடுவதை விட கெட்டவன் என்று எடை போடுவதற்கு அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்வதில்லைப் போலும் என எண்ணி தன் எண்ணத்திற்கு வருந்தினான்.

சிறிது நேரஞ் சென்றிருக்கும் எங்கும் கிணு.....கிணு என்று
சத்தம் என்னது என்ற திகைப்பதற்கு முன்னமே குலனின்
முகத்திலும், மேலிலும் அவைகள் ஊரத் தொடங்கின.....
என்னவென்று பார்த்தான்
அத்தனையும் தேன் பூச்சிகள்

குலனின் உதடு, கன்னம், நெற்றி, முக்கு, கை என்று
எல்லா இடமும் ஊர்ந்தன.
ஒரு கையில் ‘சேலைன்’ ஏற்றப்பட்டிருந்தது மறு கை ஒரு நூல்
அளவு கூட அசைக்க முடியவில்லை. முகத்தை மட்டும் அங்கும்,
இங்கும் அசைத்தான். ஆனால் தேனீக்களோ அசையவில்லை.
இறவோ..... இது என்ன சோதனை? இப்போ இருக்கின்ற
வேதனை காணாதென்று இது வேறு வேதனையைத் தரப்
போகின்றதே, என எண்ணிப் பயந்தான்.

அவனின் வெற்றுடம்பு எங்கும் தொடர்ந்து தேனீக்கள்
ஊர்ந்து கொண்டேயிருந்தன

என்ன செய்வதென்றுயியாது வெளியே காவலுக்கு
நின்றவனை அழைத்தான்.

என்ன? என்று கேட்டபடியே கதவைத் திறந்து கொண்டு
உள்ளே வந்தான்.

தேனீக்கள் என்றான்

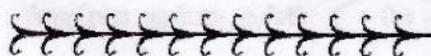
அவனுக்கு விளங்கவில்லை

‘மொக்கோ.....

‘இஞ்ச..... என்று தலையை அசைத்து கண்ணை
ஆட்டி தன் கையைக் காட்டினான்.

குனிந்து கையைப் பார்த்தான்

ஓ. இதுவா என்றவன் தேனீக்களை தன் கையால்
தட்டிவிட்டான். கீழே விழுந்தவற்றை தன் சப்பாத்துக்கால்களால்
மாறி மாறி நகக்கிக் கொண்றான்.

“ ஸலற்று ஏரிஞ்சாத்தான் இதுகள் வரும் நான் ‘ஸலற்றை’ அணைத்து விட்றுன் ” என்று கூறியவன் ஸலற்றை அணைத்து விட்டு கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

ஸலற்றைணத்த பின் தேங்கீக்களினது தொல்லை நீங்கிவிட்டது.

குலன், தன் மனைவி, பிள்ளைகள், பெற்றோர், சகோதரங்கள் மற்றும் நண்பர்கள், நண்பியர் அணைவரையும் எண்ணினான் தன்னை இந்நிலையில் ஓர் சிறைக் கைதி போல் அதுவும் ஆடையின்றி என்னைக் கண்ணுற்றால் அவர்கள் அணைவரும் வேதனையறுவார்களே என எண்ணினான்.

தண்ணீர்த் தாகம் எடுத்தது.

‘தண்ணி’ என்றான்

அச்சிப்பாய் மீண்டும் அறைக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு தண்ணீர் கொடுத்தான். பின்னர் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே போனான்.

இவ்வாறு அரைமணித்தியாலயத்திற்கு ஒரு தடவை குலன் தண்ணீர் கேட்க அச் சிப்பாயும் சளைக்காமல் மூன்று பூட்டுக்களைத் திறந்து உள்ளே வந்து தண்ணீர் கொடுத்து அதன் பின்னர் மூன்று பூட்டுக்களையும் பூட்டிச் செல்வான். இப்படியான இவனது பணிகண்டு குலன் உளம் நெகிழ்ந்தான். குலன் அவனுக்கு நன்றி கூற ‘இது மனுசனுக்கு மனுசன் செய்த உதவிதானே’ என்று சொன்னான். அவனின் மனித நேயத்தை எண்ணி அவனை மதிப்புக்குரியவனாய் கணித்துக் கொண்டான் குலன்.

உள்ளே வந்த சிப்பாய் ‘எனக்கு டியூட்டி முடிஞ்சு போச்சு ஒரு மணியாச்சுது வேற ஆள் வந்திற்று நான் போறன்’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

இவர்கள் இருவர் செல்ல வேறு இருவர் வந்தனர். இவர்கள் எப்படியோ எண்ணினான் குலன்.

தாகம் ஏற்பட ‘தண்ணி’ என்றான் குலன்
‘தண்ணி இல்ல’ என்றானவன்
‘இனி சங்கடம் தான் என எண்ணினான் குலன். மீண்டும்
‘தண்ணி’ என்றான்.

‘தண்ணி கேட்டால் சுடுவம்’ என்றான்.

தாகத்தையடக்கிக் கொண்டு கிடந்தான்.

இரண்டு மணிபோல் கதவு திறக் கப்பட்டது.
மருத்துவத்தாதி உள்ளே வந்தாள். ‘லைந்றைப்’ போட்டாள்
குலனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். அவனும் புன்னகைத்தான்.

“ஊசி போடோனும்” என்று கூறிவிட்டு ஊசியை
ஏற்றினாள். சேலைன் மருந்து முடியும் தறுவாயிலிருந்தது. சிறிது
நேரம் காத்திருந்தாள். அப்போது அவளிடம் தண்ணி தாறியளோ?
எனக் கேட்டான்.

‘ஜெயோ தண்ணி குடிக்கக் கூடாது’ என்று கூறியவள்
வெளியே சென்று சிறு பேசன் ஒன்றினுள் சிறிது நீர்விட்டு
அதனுள் ஓர் பஞ்சத் துண்டைப் போட்டு கொண்டு வந்தாள்.
அதைத் குலனினன் அருகில் வைத்து பஞ்சினால் நீரைத்
தொட்டு அன் உதடுகளில் பூசினாள்.

சற்று தாகம் தீர்ந்தது

‘சேலைன் போத்தலை மாற்றினாள். செல்வதற்குப் பூப்பட்டவளை
நோக்கி ‘இஞ்சருங்கோ’.. உந்தாள் தண்ணி கேட்டால் தாறேரில்ல.
நீங்கள்.. ஒருக்கால்
‘சரி’ என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்று அங்கு நின்ற சிப்பாயிடம்
சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து தண்ணி விடாய் ஏற்பட்டது.

‘தண்ணி’ என்றான் அச்சிப்பாய் உள்ளே வந்து பஞ்சில்
நீர் தோய்த்து குலனின் உதட்டில் பூசினான். அதிகளவு நீர்

தொட்டுப் பூசியதில் நீர் கொஞ்சம் கீழேயும் ஊற்றுப்பட்டது. நீர் பேசனை எடுத்து ‘யன்னல்’ சுவரில் வைத்துவிட்டு வெளியே போனான்.

அரை மணி நேரங் கழிந்திருக்கும் மீண்டும் தண்ணிவிடாய் ‘சீ இதென்னது இப்படி ஓயாமல் தண்ணிவிடாய்க்குது’ என்று எண்ணியவன்

‘தண்ணி என்றான்

‘ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு தரம் தான் தண்ணி தருவன் சத்தம் போடாமல் இரு’ என்றான்.

தண்ணீர் தாகம் தாங்காத குலன் மீண்டும் ‘தண்ணி’ என்றான்

உள்ளே வந்து தண்ணி கொடுத்தான் சென்றான். இம் முறையும் சற்று நீர் கீழே ஊற்றுப்பட்டது.

பத்து நிமிடங் கழிந்திருக்காது மீண்டும் மீண்டும் தாகம்...

‘தண்ணி’ என்றான் ‘சும்மாயிரு சுடுவம்’ சிப்பாய் சொன்னான்.

நா வரண்டது உதடு வெடித்திடுமாப்போல் இருந்தது. தரையைப் பார்த்தான். ஒரு அரை அங்குலத்திற்காவது அழுக்குப் படிந்திருக்கும். ஏற்கனவே வேறு ஆட்களுடைய குருதியும் வழிந்து ஆங்காங்கே திட்டு திட்டாய்க் கிடந்தது. அத்தோடு குலனின் குருதியுமங்கே வழிந்து உறைந்து போய்க்கிடந்தது. அப்படிப்பட்ட அழுக்கு நிலத்தில் தன் முகத் தருகே ஊற்றுப்பட்டுக்கிடந்த நீரைப் பார்த்தான் ஓயில் நிறுத்தில் அது இருந்தது.

தண்ணிவிடாய் நாக்கை வரட்டியது. உதடுகள் உலர்ந்து வெடித்துவிடுமாப்போல் இருந்தது.

‘தண்ணி’ என்றான் அவன் வரவில்லை. அருகே நிலத்தில் ஊற்றுப்பட்டுக்கிடந்த நீரை தன் நாவை நீட்டி நக்கினான். நன்றாகத்தான் இருந்தது? தலையை சற்று அசைத்து மீண்டும்

நாவை நீட்டி நக்கினான். நாவால் உதட்டையும் நனைத்துக் கொண்டான். தாகம் சற்று அடங்கியது.

பத்து நிமிடங்கள் தான் சென்றிருக்கும் மீண்டும் தண்ணிலிடாய் நாவை நீட்டினான்.. ஆனால் பாவம் அங்கு ஊற்றுப்பட்டுக்கிடந்த நீர் காய்ந்து போய்க்கிடந்தது.

‘தண்ணி’ என்றான் இம்முறை சிப்பாய் உள்ளே வந்து தண்ணி ஒற்றினான். இத்தடவை குலன், முகத்தை சற்று அசைத்து நீரைக் கீழேயூற்றினான். அவனிடம் வாய்க்குள் கொஞ்சத் தண்ணி விடுமாறு கெஞ்சிக் கேட்டான். கொஞ்சத் தண்ணீர் விட்டான் குலன் அதை மிகக்கவனமாக அரைவாசி நீரை மென்று விழுங்கிவிட்டு மீதியை வாய்க்குள் வைத்திருந்தான். சிப்பாய் வெளியே போனதும் வாய்க்குள் வைத்திருந்த நீரை வெளியே மெதுவாக வழியிலிட்டான். பின்னர் தேவைப்படும் என்பதற்காகத்தான்.

கால் மணி நேரஞ் சென்றிருக்கும்

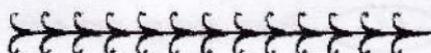
‘தண்ணி’ யென்றான் அவன் வரவில்லை. முன்னேற்பாடாக ஊற்றிலிட்ட தண்ணியை நாவால் நக்கி ... உதட்டை நனைத்து தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டான்.

மீண்டும் தண்ணிலிடாய். கீழே ஊற்றின நீர் காய்ந்து விட்டது.

‘தண்ணி’ என்றான் வரவில்லை. மீண்டும் ‘தண்ணி’ என்றான் ‘சத்தம் போடாதே ஈடுவாம்’ என்றான்.

சற்று நேரம் அமைதியாய் இருந்த குலன் மீண்டும் ‘தண்ணி’ என்றான் உள்ளே வந்து தண்ணீர் கொடுத்து விட்டு தண்ணி பேசனை எடுத்து வழுமை போல் ‘யன்னல்’ சுவரில் வைக்கப் ‘போனபோது உத்ததாங்கோ தலைக்கு வைப்பாம். என்று கேட்டான் குலன்.

அவன் எதுவும் யோசியாது ‘பேசனை’ தலைக்கு வைத்துவிட்டுச் சென்றான்.

தண்ணீர் தாகம் இம்முறை ஏற்பட மெல்ல தலையை நிமிர்த்தி நாவை நீட்டி அந்த பேசனுக்குள் நீரை தேடினான். ஆனால் நீர் முட்டவில்லை. கைக்கெட்டியும்வாய்க்கெட்ட வில்லை..... மீண்டும் சற்று சிரமப்பட்டு நாவை நீட்டினான். பஞ்ச தட்டுப்பட்டது. நாக்கை மெல்லக் குவித்து காற்றை உறிஞ்சி உள்ளே இழுத்தபாடி நாவால் பஞ்சைத் தொட்டான். பஞ்ச மெல்ல மேலேயெழுந்து, நாவால் வாய்க்குள் வரவழைத்து உழிழ்ந்தான். நீர் நாவை நடைத்தது. பின் கவனமாக பஞ்சை பேசனுக்குள் தூப்பினான். வெளியில் விழுந்துவிட்டால் பஞ்சை எடுப்பது கஸ்டமாகிவிடும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வோடு கவனமாக நடந்து கொண்டான்.

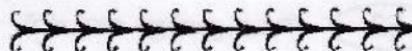
இவ்வாறு பல தடவை தன் தண்ணீர் தாகத்தை தவிர்த்துக் கொண்டான். ஆனால் அது நீடிக்கவில்லை. குலனின் இச்செயலை சிப்பாய் கண்டு கொண்டுவிட்டு உள்ளே வந்தான். தன்னை ஏமாற்றிவிட்டதாய் என்னி குலனை கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசிவிட்டு தண்ணி பேசனை எடுத்து மீண்டும் யன்னல் கவரில் வைத்துவிட்டுச் சென்று விட்டான்.

ஏமாற்றமடைந்தான் குலன் மீண்டும் தண்ணிலிடாய் ஏற்படவே தண்ணி என்றான்.

‘தண்ணி இல்ல சும்மா கிடந்து செத்துப் போ என்றான். உவனுக்கு என்னில் நல்ல கோபந்தான் ஏற்பட்டிருக்கு என்று என்னிய குலன். பேசாதிருந்தான். இதுவரை நித்திரை கொள்ளாததால் மெல்ல நித்திரை வந்தது. நேரமும் அதிகாலை நான்கு இருக்கும்.

மெல்ல உறங்கி விட்டான்.

*

அங்குஷ்யாயம் - 6

இரண்டாம் நாள்..... காலை ஆறு மணிக்கு ஊ..... உ..... உ..... உ..... ஊ என்று ஊதிக் குறைந்து நிற்கும் அந்த கடற்படை முகாம் ‘சௌரன்’ ஒலி கேட்டு குலன் கண்விழித்தான்.

கை வேதனை சற்று குறைந்திருந்தது. ஆனால் சற்று அசைத்தாலோ ஏற்படும் வேதனை சொல்லில், எழுத்தில் வடிக்க முடியாது.

மீண்டும் உறங்கிவிட்டான்.

செல்லம் தன் கணவனை பார்க்கச் செல்வதற்கு பறப்பட்டன வெளிக்கிட்டாள். ஒரு சாறனும், சேட்டும், பெற்சீட்டும், சாப்பாடும் எடுத்தாள்.

வீதிக்கு வந்து நின்றாள். வீதியால் போவோர், வருவோர் குலனின் கக செய்திகளை விசாரித்தனர்.

‘என்னென்று தெரியாது இன்று போய்ப்பார்த்தால் தான் தெரியும் என்று பதில் சொன்னாள்.

நீண்ட நேரத்தின் பின் பஸ் ஒன்று வந்தது அதில் ஏறிக்கொண்டு சென்றாள்.

காலை ஒன்பது மணியளவில் குலனின் தனியறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. டாக்டரும், மருந்து கட்டுபவரும் உள்ளே வந்தனர். குலனை பரிசோதித்தார். பின் மருந்து கட்டுஞரிடம் மருந்தைக் கட்டும்படி சொல்லிவிட்டு டாக்டர் வெளியே செல்ல மருந்து கட்டுபவர் குலனை நோக்கி ‘நீ புலி தானே...! உனக்கு நான் மருந்து கட்டமாட்டேன். இப்படிக்கிடந்து செத்துப் போ.... என்று கூறிவிட்டு அவன் வெளியே சென்றுவிட்டான்.

குலன் பேசாதிருந்தான். இன்று தண்ணீர் தாகம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை.

யன்னலினுக்குள் சில பெண்களின் முகங்கள் தெரிந்தன.

குலன் யோசித்தான், அவர்கள் அவனைப்பார்த்து நீ
புலியா உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தோம் என்றனர்.

இவ்வாறு பலர் வந்து பார்த்துச் செனன்றனர். அவர்கள்
படையினரின் உறவினர்கள்.

பதினொரு மணியிருக்கும் குலனின் முத்த சகோதரியின்
கணவன் வந்து பார்த்தார். யன்னலுக்குள்ளால்தான் பார்க்க
விட்டார்கள்.

குலனின் நிலையை பார்த்த அவனது மைத்துனர் அவன்
நிலை கண்டு கண்கலங்கினார். மனம் ஆழாது ஏன்டா உன்னைச்
சுட்டவனிடம் தலையில் சூழுமாறு சொல்லியிருந்தால் இப்படிக்
கஸ்டப்பத்த தேவையில்லையே என்று கூறி வருந்தினார். சில
நிமிடங்களில் அவரைச் செல்லுமாறு சிப்பாய் கூறவே குலனிடம்
'போய் வாறன்' என்று சொல்லிட்டுச் சென்றார்.

மருத்துவத் தாதி உள்ளே வந்தாள் இப்போ சேலை
உடுத்திருந்தாள்.. அழகாக இருந்தாள் கையில் ஒரு கப்
ஹோர்லிக்ஸ் கொண்டு வந்திருந்தாள். அதனுள் ஒரு சின்னக்
கரண்டியையும் வைத்திருந்தாள். குலனுக்கருகே அயர்ந்தபடி
கரண்டியால் ஹோர்லிக்சை அள்ளி அவன் வாய்க்குள் விட்டாள்.
இவ்வாறு முழு ஹோர்லிக்சையும் அவனுக்குக் கொடுத்தாள்.
“இது என்னுடைய குவாட்டசில நான் போட்டது நல்லாயிருக்கா?
எனக் கேட்டாள்.

‘ஓம் நல்லாயிருக்கு தைங்ஸ்’ என்றான்.

‘வாறன் போயிற்று’ என்று புறப்பட்டவனிடம், உங்கள்
பெயர் என்ன? எனக் கேட்டான் குலன்.

‘தமயந்தி’ நான் வாறன் என்றுவிட்டு சென்றாள்.

‘தமயந்தி’ குலன் தன்னுள் உச்சரித்துக் கொண்டான்.
இவள் என்மேல் இப்படி அன்பாயிருக்கிறாளே.. முன் பின்
தெரியாத என்னிடம.... அதுவும் ஓர் தமிழனிடம.... குற்றவாளியாக

சந்தேகிக்கப்படும் என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறானே பிரதியுபகாரம் கூட எதிர்பார்க்காமல் என எண்ணி உள்ளம் நெகிழிந்தான்.

அன்புக்கு முன்னால் மற்ற அனைத்து பேதங்களும் மறைந்து விடுகின்றது. அங்கே அன்பு ஒன்றுதான் மனங்களை நிறைத்து நிற்கும். களவு, பொய், அவா, ஆணவம், சூது, வாது, பொறுமை, போட்டி எதுவும் அன்பு நினைத்திருக்கும் இதயத்தில் குடிகொள்ள முடியாது. அன்பு செலுத்தப்படுகிறவர் தவறிமழுத்தாலும் அத்தவறை அன்பு செலுத்தும் உள்ளம் தாங்கிக் கொள்கிறதே தவிர அவரை புறக்கணித்து விடுவதில்லை. அத்தகைய அன்புள்ளம் கொண்டவள்தான் இத்தாதி. என எண்ணினான்.

அத்தாதியை எண்ணும் போது குலனுக்கு ‘சிரித்திரன்’ சஞ்சிகை ஆசிரியர் திரு.சிவஞானசுந்தரம் பெண்தாதிகளைப்பற்றி எழுதியது ஞாபகம் வந்தது.

‘வெள்ளைக்கலையடுத்தி வெள்ளைப்பணி பூண்டவர்கள்’ எவ்வளவு ஆழகாக சொல்லியிருக்கிறார் என எண்ணினான்.

சலம் கழிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு குலனுக்கு ஏற்பட்டது.

அங்கே நின்ற சிப்பாயிடம் கூறினான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் ஒரு பாத்திரத்தைக் கொண்டு வந்த அவன் தானே வைத்து சலத்தைப் பெற்று வெளியே எடுத்துக் கொண்டு போனான். முகங்கூழிக்கவில்லை அவன். “சே.. இப்படியான நல்லவர்கள் கூட கண்ணிவெடுகளில் சிக்கி கால்வேறு, கைவேறு, தலைவேறு, உடல்வேறாய் சிதறுகிறார்கள் தானே.. எல்லாம் அரசியல் வாதிகளின் ஆசையால் வந்தவினை” என்றெண்ணியவன் “இப்படிப்பட்ட நல்லவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட அவலச்சாவு ஏற்பட இறைவன் விடமாட்டான்.” என எண்ணி மனதை சமாதானப்படுத்தினான்.

பகல் பன்னிரண்டு மணி கடந்தது.

யன்னலுக்குள்ளால் தன்மனைவியைக் கண்ட குலனின் களிப்பு , கவலை, மன ஆதங்கம் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவனை வாட்டியது.

அங்கு நின்ற சிப்பாய் அவளைக் காட்டி இது உன் மனைவியா? என்று கேட்டான்.

“ ஓம்” என்றான்

அவளைக் கொணர்ந்து உள்ளே விட்டார்கள். வந்தவள் எதுவும் பேசவில்லை அழுதாள். .... அழுதாள்.... வாய்விட்டு ‘கோ’ வென்றழுதாள்.

காதலித்துக் கைபிடித்துப் பல காலம் களிப்புடனே தன்னைக் காத்து வரும் தன் கணவன் வேதனையின் விளிம்பினிலே வேண்டாதார் முன்னிலையில் வீழ்ந்து கிடக்கும் நிலை கண்டு, வெதும்பினாள்.

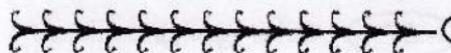
வண்ண, வண்ண உடையணிந்து வடிவு பார்த்து மனம் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வரும் தன் கணவன், உண்ண உணவின்றி . உடுப்பதற்கு உடையின்றி, கண்ணுறக்கந்தானுமின்றி கடுந்துப்பம் அடைவது கண்டு, கண்ணீர் மல்கினாள்.

ஈ.. ஏறும்பைக் கூடக் கொல்ல எண்ணாத தன் கணவனை ஈனர்கள் இவர்கள் இங்ஙனம் சுட்டு இன்னல் கொடுப்பது கண்டு, மனங் கொதித்தாள்.

இருவர் துப்பாக்கியை நீட்டிப்பிடித்திருக்க இறப்பை எதிர் நோக்கி எந்நேரமுங் காத்திருக்கும் அருமைக்கணவனவன் அடையுந்துயர் கண்டு, அழுதாள்..... அழுதாள்..... அழுதுகொண்டேயிருந்தாள்.

கொண்டு வந்த சாறனை இடுப்பின் மேல் போட்டாள். பெற்சீட்டினால் உடம்பை மூடினாள்.

‘அழாதே செல்லம் இனி அழுது ஆவது ஒன்றுயில்லை’ என்று அவன் அவளைத் தேந்றினான். ஆனால் அவளோ தொடர்ந்து அழுதாள்.

“அழாதே செல்லம்” மகாத்மாகாந்தியும் சுடப்பட்டுதொன் இறந்தார். இந்திராகாந்தியும் சுடப்பட்டே இறந்தார். இவ்வாறு பெரும் தலைவர்களுக்கு கிடைத்த பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

ஆனால் அவர்களெல்லாம் இறந்துவிட்டார்கள். நான் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கின்றேன். இது போதாதா? என்று கூறித் தன்மனைவியைத் தேந்றினான்.

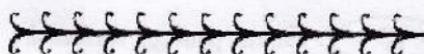
அவள் சந்தே மனம் ஆறினாள். கொண்டு வந்திருந்த சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்துப் பிரித்தாள். அதைப் பார்த்த சிப்பாய் ‘சாப்பாடு கொடுப்பதென்றால் டாக்டரிடம் கேட்க வேண்டும்’ என்று அங்கு நின்ற ஒருவரிடம் டாக்டரிடம் கேட்டு வருமாறு அனுப்பினான். சில நிமிடங்கள் கழிந்து திரும்பி வந்தவன் “சாப்பாடு கொடுக்க கூடாதாம் ‘சேலன்’ ஏற்றியிருக்கு’. மொத்தம் நான்கு போத்தல் ஏத்த வேணுமாம். இன்னும் இரண்டு ஏற்றவேணுமாம் நாளை மத்தியானம் சாப்பாடு கொடுக்கட்டாம்” என்றான்.

செல்லம் ஏமாற்றத்தோடு பார்சலை மடித்தாள். கவலை மீண்டும் வந்தது. அழுதாள்.

கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்கள் பலவும் வடித்த தன் கனவனின் வலதுகை கடுகளவுதானும் அசைக்க முடியாது உணர்ச்சியற்று உருமாறிக் கிடக்கும் நிலைகண்டு மனம் உருகியமுதாள்.

“சரி, சரி! இனிப் போங்கோ” என்ற சிப்பாயின் குரல் கேட்டு, “நான் போயிற்று நாளைக்கு வாறுன்” என்று குலனின் மனைவி செல்லம் அவனிடம் கூறி பிரிய மனமின்றி பிரிந்து சென்றாள்.

இதுவரை கவலையைத் தன் னுள் அடக் கி வைத்திருந்தவனுக்கு மனைவி சென்றதும் அவனையறியாது அழுகை வெளிவந்தது. அழுதான்.... நீண்ட நேரம் அழுதான்.

“சே. நான் ஆண் பிள்ளை இப்படி அழலாமா ” என்று மனதை திடப்படுத்த முயன்றும் தோற்றான். தொடர்ந்து அழுதான். அப்படியே கண்ணயர்ந்து விட்டான்.

அளவுக்கு மீறிய துன்பம் நீண்ட நேரம் மனதை வாட்டும் வேளை நித்திரையும் கூடவே வந்துவிடும்.

மாலை நான்கு மணியிருக்கும். ....
கண் விழித்த குலன் தான் எங்கிருக்கின்றேன்? ஏன் இங்கே வந்தேன் ..? என்று தெரியாது மனங் குழம்பினான். கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போன்ற ஒரு நிலைமையை உணர்ந்தான். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தான். மனங் குழம்பி. மூளை குழம்பிய நிலையில் இருந்தான்.

அந்த புதிய நிலையினைத் தாங்க முடியாது ‘அம்மா’ என்று கத்தினான் அறையைத் திறந்து கொண்டு சிப்பாய் ஒருவன் உள்ளே வந்து என்னது என்ன எனக் கேட்டான்.

அப்போதுதான் குலனால் சுய நினைவுக்கு வரமுடிந்தது. ‘ஒண்டுமில்லை’ என்று கூற அவன் வெளியே சென்றான்.

அத்தாதி.... உள்ளே வந்தாள். ‘ஹோர் லிக்ஸ்’ கொடுத்தாள். ‘இப்போ எப்படி?’ என்று கேட்டாள்.

“ பறவாயில்லை ” என்றான்.

“ வாறன் ” என்றுவிட்டுப் போனாள்.

அவள் வந்து குலனுக்கு ஹோர் லிக்ஸ் கொடுத்துவிட்டுப் போனது அச்சிப்பாய்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்னவோ அவள் குலனைப் பார்த்து,

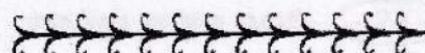
‘ஏண்டா நீ புலிதானே?’ எனக் கேட்டான்.

‘இல்லை’

‘இந்தியா நெயினிங் போன்னியா?’

‘இல்லை’

“ ‘ஓம்’ என்று சொல்லு உன்னை உடனே வீட்ட அனுப்பறும் இல்ல எண்டு சொன்னால் உன்னைச் சுடுவம்” என்றான்.

“.....” குலன் மெளனித்திருந்தான்.

“ டேய் உனக்கு புலியைத் தெரியுமா? ”

“ புலியைக் காட்டித் தாறியா? ”

“ எனக்கு புலியைத் தெரியாது ”

“ உனக்குப் புலியைத் தெரியும்..... நீ புலியைக் காட்டித் தாறன் எண்டு சொன்னா’ உன்னை இங்கிருந்து கொண்டுபோய் எங்கட.. ஆஸ்பத்திரியில் வைத்து உன்னை சுகப்படுத்திறும். நீ புலிக்குப் பயப்படத் தேவையில்லை.... நீ காட்டித் தாறதால் அவங்கள் உன்னை மின் கம்பத்தில் கட்டிச் சுடுவாங்கள் எண்டு பயந்தா நீ எங்கேயும் போகாமல் இங்கே எங்கள் பாதுகாப்பில் இருக்கலாம்.. உன்னை வெளியே கொண்டு போகும் போது முக முடி போட்டுக் கொண்டுதான் போவம்.....நாங்கள் கைது செய்யபவர்களில் புலி இருந்தால் நீ தலையை மட்டும் ஆட்டினாற் போதும்.... உனக்குச் சம்பளமும் தரலாம். சம்பளத்தை நாங்களே உன் வீட்டுக்கணுப்பி வைய்போம். என்ன சொல்லுறாய் ” என்று கேட்டான்.

குலன் மெளனமாயிருந்தான்.

மீண்டுமென், “ நீ புலியைக் காட்டித் தாறன் எண்டு சொன்னால்’ உன்னை நல்லமாதிரி நாங்கள் கவனித்து, சுகப்படுத்துகிறோம். நீ இப்படிக் கிடந்து கஸ்டப்படத் தேவையில்லை. என்ன சொல்லுறாய்? ”

குலன் மெளனம் காத்தான்

“ டேய் என்ன சொல்லுறாய் இன்னும் ஜந்து நிமிடத்தில் காட்டித் தாறன் எண்டு சொல்லு அப்படி நீ சொல்லாவிட்டால் அடுத்த ஆழாவது நிமிடத்தில் உன்னைச் சூட்டுக் கொல்வேன்..... விரைவில் உன் முடிவைச் சொல்லு” என்று கூறிவிட்டு அச்சிப்பாய் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

குலன் இறப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். மரண தண்டனையை விதிக்கப்பட்டவனின் நிலையில் இருந்தான். ஒவ்வொரு வினாடியும் கனமானதாயிருந்தது.

*

அங்குமியாயம் - 7

ஜந்து நிமிடங் கழிந்து ஆணவது நிமிடமும் வந்தது ஆனால் அச்சிப்பாய் குலனைச் சுடவில்லை. இப்பவும் ஜந்து நிமிடத்துக்குள், புலியைக் காட்டித்தாறன் என்னு சொல் அல்லது உன்னைச் சுடுவன்” என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

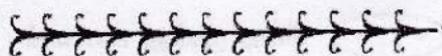
இரவு ஏழுமணியாகியிருந்தது. இரவானால் வெளியே நிற்கும் சிப்பாய்க்கு உள்ளே இருட்டில் இருக்கும் குலன் நித்திரையா, விழிப்பா என்று தெரியாததால் கேள்விகள் கேட்க மாட்டான். அப்படி கேள்விகள் கேட்டாலும் குலன் நித்திரை மாதிரிக் கிடந்துவிடுவான். எனவே இரவில் குலன் சற்று ஆறுதல் அடைந்தான்.

அன்றைய இரவு ஒருவாறு அமைதியாகவே கழிந்தது. முன்றாம் நாள்.....

இன்றும் ‘சௌரன்’ ஓலி கேட்ட குலன் விழித்துக் கொண்டான்.

“ இன்றாவது என்னை இங்கிருந்து விடுவித்து ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிப்பார்களா?” என்று ஏங்கினான்.

“ இங்கே.... ஓவ்வொரு நிமிடமும் இரண்டு துப்பாக்கிகளின் முன்னிலையில் இறப்பை எந்நேரமும் எதிர்பார்த்து..... இறப்பின் விளிம்பில் ..... வாழ்வின் அந்திம நிமிடத்தில் எங்கனம் அமைதியாய் இருப்பது” என எண்ணித் தவித்தான். துப்பாக்கி சற்று அசைந்தாற் கூடத் தன்னைச் சுடுவதற்காகத்தான் தயார்படுத்துகிறார்களோ? என்று பயந்தான் அவர்கள் கேட்கும் ஓவ்வொரு வினாவுக்கும் பதில் அளித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பதிலிற் திருப்திப் படாத அவர்கள் இவனை கேட்ட வார்த்தைகளில் திட்டுவார்கள்..... ஏகவார்கள். அதனைப் பொருட் படுத்தாமல் சகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்களுக்குத் திரும்பி ஏசத்தான் முடியுமா என்ன?

‘இவ்வாறு எம்பினத்தை வாட்டி வகைத்து இவர்கள் செய்யும் சித்திரவகைக்கு என்றாவது ஒருநாள் முற்றுப் புள்ளி ஏற்படத்தானே வேண்டும். என்று எண்ணி மனந் தேறுவான்.

எட்டு மணிபோல் தமயந்தி..... அந்தப் பெண்தாதியேதான் “ ஹோர்லிகஸ் ” கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். கொடுத்தாள் என்பதைவிட பருக்கினாள் என்பதே பொருத்தமானதாயிருக்கும்.

‘சேலைன்’ முடியும் தறுவாயில் இருந்தது காத்திருந்து அதை கழற்றிவிட்டாள்.

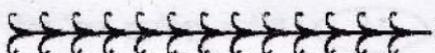
‘ நான்கு போத்தல் ஏற்றியாச்ச இனித் தேவையில்லை என்றாள்’

அக்கையை மெல்ல அசைத்தான் அசைக்க முடியாமல் இருந்தது. சற்று வீங்கினாப் போல் இருந்தது. சற்று வேதனையாகவும் இருந்தது. அவளிடம் கூறினான்.

அவள் கையைத் தடவிப் பார்த்துவிட்டு ‘சேலைன்’ ஏறிய நரம்பினை ‘மசாஜ்’ செய்து விட்டாள். பின் வெளியே சென்று சில நிமிடங்கள் கழித்து வந்தாள் சுடு தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள் அத்தண்ணியால் அவளின் முகத்தைக் கழுவிலிட்டாள். பின் அச் சுடுதண்ணியுள் ஒரு பஞ்சைப் போட்டு நனைத்து அவன் கைக்கு அதாவது ‘சேலைன்’ ஏற்றிய இடது கைக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தாள். அவ்வாறு அவள் செய்யும் போது குலனுக்கு வேதனை குறைந்தது போலிருந்தது.

தொடர்ந்து அவ்வாறு ஒத்தடம் கொடுத்துவிட்டு பின் அப் பஞ்சால் அவன் உடம்பு முழுவதையும் நனைத்து. நனைத்து துடைத்துவிட்டாள். பின் துவாயால் அழுத்தித் துடைத்துவிட்டாள். அவளின் இச்செயலால் குலன் மனம் இளகினான். அவளின் செய்கை ஒரு தாயின் ஸ்தானத்தில் இருந்து செயற்படுவது போல் இருந்தது. உணர்ச்சிவசப்பட்ட அவன் அவளை நோக்கி,

‘மறு பிறவியிலாவது நான் உன் சகோதரனாகப் பிறக்க வேண்டும் என்றான்.

அதற்கவளோ ‘ஏன் இப்பவும் அப்படித்தான் என எண்ணிக் கொள்ளேன்’ என்றாள்.

குலனுக்கு உண்மையில் தனக்கு ஒரு தங்கையில்லாத குறை தீர்ந்தது போலிருந்தது.

“ நான் வாறன்” என்று கூறிவிட்டு அவள் புறப்பட இருந்த வேளை,

‘ஏன் என்னை இங்கிருந்து அனுப்ப மாட்டார்களா? என்று கேட்டான். அதற்கவள்,

‘ஏங்கட சேஜன்’ லீவில் போயிற்றேர்.. அவர் வந்ததுக்குப் பிறகு இங்க உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் வைச்சு உனக்கு வைத்தியம் செய்வார்கள் என்றாள்.

எப்ப அவர் வருவார்?

“ ஆறு நாள் லீவில் போனவர் போய் இப்ப முனு நாள்தான்” என்றவள் “சரி நேரமாகுது நான் வாறன்” என்று கூறி விட்டு விரைந்தாள்.

குலன் சிந்தனையில் ஆழந்தான். டாக்டர் போய் முன்று நாள்’ ஆறு நாள் லீவு போட்டவர் இன்னும் முன்று நாட்கள் இருக்குது’. அப்போ அதுவரை இங்கே இந்த தனியறையில்ல.... மருந்து கூட கட்டப்படாமல். ஓ.எப்படிக் காலத்தைக் கழிப்பேன் என்று கலக்கமுற்றான்.

மதியம் பண்ணிரண்டு மணி கடந்து குலனின் மனைவி அங்கு வந்தாள்.

அங்கு நின்ற சிப்பாய் கதவைத்திறுந்து அவளை உள்ளே விட்டான்.

இன்றும் கொஞ்ச நேரம் அழுதாள். அழுகை ஒய்ந்து தான் கொண்டு வந்திருந்த உணவுப் பார்சலை எடுத்துப் பிரித்தாள்.

இடியப்பம் கொண்டு வந்திருந்தாள். சிப்பாய் உள்ளே வந்து ஒவ்வொரு இடியப்பமாக எடுத்து உதறிப் பார்த்துவிட்ட பின் உண்ணும்படி சொன்னான்.

செல்லம் குழைத்து தன் கணவனுக்கு ஊட்டி விட்டாள்.

இரண்டு இடியப்பத்திற்கு மேல் அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை.

வேணாம் போதுமென்றான்.

“இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கோ” என்று கூறி மேலும் இரண்டு வாய் தீத்தினாள்.

“போதும் இனி தின்னேலாது” என்றான்.

தண்ணீர் குடித்தான். பசுப்பால் காய்ச்சி கொண்டு வந்திருந்தாள் அதையும் அவள் கொடுத்தாள் குடித்தான்.

‘எப்ப விடுவார்களாம்’

‘தெரியாது’

அவனுக்கு வயிற்றினுள் எதுவோ செய்தது மலம் கழிக்க வேண்டும் போலிருந்தது சிப்பாயிடம் கூறினான். சிறிது நேரங்கழித்து மலங் கழிக்கும் பாத்திரத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதில் கழித்தான் சற்று சிரமமாகத்தான் இருந்தது. அதை அவன் மனைவி வெளியே எடுத்துக் கொண்டு போனாள். தண்ணீர் கொண்டு வந்து கழுவிவிட்டாள்.

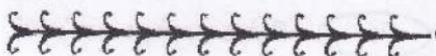
“எத்தனை நாளைக்கு இவ்வாறு இவளைக் கஸ்டப் படுத்த வேண்டி வருமோ” என எண்ணி வேதனையுற்றான்.

“நேற்று உங்கட ஜ்யா கோயிலுக்குப் போனபோது அங்கு வந்த ஒருவர் அவரிடம் உங்கட மகன் குலனுக்குக் கை கழட்டியாச்சாமே” என்று கேட்டேராம். என வேதனையோடு சொன்னாள் செல்லம்.

‘ஜ்யா என்ன சொன்னேராம்?’

குலன் தந்தையை ஜ்யா என்றுதான் அழைப்பான்.

‘அதற்கு அவர் இல்லை என்று சொன்னேராம். ஆனால் அந்த ஆள் கை கழட்டியாச்சாம் என்றுதான் ஆட்கள் கதைக்கினம்... நீங்கள் இன்டைக்குப் போய் பார்த்தனீங்களே? எனக் கேட்க ஜ்யாவுக்கும் அப்படியிருக்குமோ என ஒர் சந்தேகம் ஏற்பட கோயில் பூசை முடிந்ததும் நேரே எங்கட வீட்டுக்கு வந்து கேட்டார். நான் அப்படியில்லை என்று சொன்னேன். ஆனால் நான் தன்னிடம் உண்மையை

மறைக்கிறேன் உண்மையைச் சொல் என்று கேட்டார். நான் சத்தியம் பண்ணி அப்படியில்லை என்று சொன்ன பிறகு தான் நம்பினார்.

“இப்படிக் கதைப்பதில் இவங்களுக்கு என்ன ஒரு சந்தோசம்?” என்று சொல்லிட்டு சென்றார். “ஸ்ரி ஸ்ரி நேரமாய்ச்சுப் போங்கோ” என்று சிப்பாய் கூற

‘போய் வாறுன்’ என்று கூறி மனதை வேதனையழுத்த செல்லம் சென்றாள். அவளிடம் தாங்கள் கழற்றிய மோதிரத்தையும், பணத்தையும் கொடுத்தார்கள். பெற்றுச் சென்றாள்.

உண்டகளை தொண்டனுக்குமுண்டு என்பார்களே.... முதல் நாள் முழுவதும் எதுவும் சாப்பிடாமல் இப்போ மட்டும் சாப்பிட்டதில் குலுனுக்கு களையாகத்தான் இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் நித்திரையாகிப் போனான்.

நான்கு மணியிருக்கும்....

கதவு திறப்பும் சத்தங் கேட்டு விழித்தான் குலன். இருவர் உள்ளே வந்தனர். சாதாரண உடைகள் அணிந்திருந்தனர்.

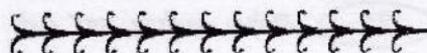
ஒருவருக்கு ஐம்பது வயது வரையில் வரும், தலை நரைத்திருந்தது, கண்ணாடி போட்டிருந்தார். அக்கண்ணாடிக் குள்ளால் தெரிந்த கண்ணில் கூர்மை தெரிந்தது. தீட்சண்யமான பார்வையாயிருந்தது. கையில் ஒரு பேனையும், கொப்பியும் வைத்திருந்தார்.

மற்றவர் இளைஞன் ஒரு முப்பது அல்லது இருபத்தெட்டு வயதுதானிருக்கும். குறுந்தாடி விட்டிருந்தார் முஸ்லிம்களைப் போல, முஸ்லிம் தான் போலும் யார் கண்டார்கள்.

கொப்பியைத் திறந்தார். பேனையையும் திறந்தார்.

நாங்கள் கேட்கிற கேள்விக்கு உண்மையான பதிலைச் சொன்னால் உனக்குஞ் கஸ்டமில்லை. எங்களுக்கு சௌகரியமாயிருக்கும். என்ற பீடிகையோடு கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தார்.

*

அந்தியாயம் – 8

வயது கூடியவராய்க் காணப்பட்ட அதிகாரி சிங்களத்தில் கேள்வி கேட்க மற்றவர் தமிழ் மொழிபெயர்த்துக் குலனிடம் கேள்வியை கேட்க குலன் தமிழில் பதில் சொல்ல அதையவன் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார். அதையவர் கொண்டு வந்திருந்த கொப்பியில் குறித்துக் கொண்டார்.

“ பெயர் என்ன? ”

சொன்னான்.

“ வயது? ”

“ இருபத்தியேழு. ”

“ கல்யாணம் கட்டினியா? ”

“ ஓம். ”

“ மனைவியின் பெயர்? ”

“ சொன்னான். ”

“ பிள்ளைகள் எத்தனை? ”

“ இரண்டு. ”

“ எப்போ கல்யாணம் கட்டினீ? ”

“ எழுபத்தியேட்டாமாண்டு. ”

“ சகோதரங்கள் இருக்கா? ”

“ ஓம். ”

“ எத்தனை பேர்? ”

“ அண்ணன் இரண்டு, அக்கா இரண்டு.”

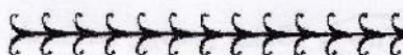
“ தம்பி? ”

“ தம்பியில்லை.”

“ தங்கச்சி? ”

“ இல்லை. ”

“ புலிக்கு எத்தனை பேர் போனவங்கள் உங்கட சகோதரங்கள்? ”

“ ஒருவரும் போகவில்லை.”
 “ சகோதரங்கள் என்ன செய்யினம்? ”
 “ அரசாங்க உத்தியோகம் பாக்கினம். ”
 “ நீ புலி தானே? ”
 “ இல்லை.”
 “ என்ன வேலை செய்கிறாய்? ”
 “ சொன்னான். ”
 “ எவ்வளவு காலம்? ”
 “ மூன்று வருடங்கள்.
 “ உன் மனைவி என்ன வேலை? ”
 “ ஓன்றுமில்லை. ”
 “ தைக்கத் தெரியுமா? ”
 “ ஓம்.”
 “ அப்போ புலிக்கு உடுப்பு தைத்து கொடுக்கிற
     அவதானே?
 “ இல்லை. எனது கிழிஞ்சு உடுப்பைத் தைப்பாங்க”
 “ பயங்கரவாதிகளை உனக்குத் தெரியுமா? ”
 “ தெரியாது. ”
 “ பயங்கரவாதம் பற்றித் தெரியுமா? ”
 “ தெரியும் ”
 “ பயங்கரவாதிக்குக் காக, கொடுக்கிறனீயா? ”
 “ இல்லை. ”
 “ சாப்பாடு? ”
 “ இல்லை. ”
 “ உன் அம்மா, அப்பா இருக்கா? ”
 “ ஓம். ”
 “ என்ன செய்யினம்? ”
 “ சொன்னான். ”
 “ அவங்கள் பயங்கரவாதிக்கு உதவுறவங்களா? ”
 “ இல்லை. ”

அந்தளவோடு விசாரணை முடிந்தது. தாங்கள் எழுதிய கொப்பியில் கையொப்பிடச் சொன்னார்கள். குலன் இடது கையால் முதன் முதல் கையொப்பமிட்டான். சரி இனி நீ போய் வெளியாஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை செய்யலாம் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அவ்விருவரும் வெளியே சென்று சிறிது நேரத்தில் ‘டாக்டரும்’ மேலும் இருவரும் உள்ளே வந்தனர். ‘டாக்டர்’ குலனிடம் ‘அம்புலன்ஸ்’ வெளியே போயிற்று ஜீப்பில்தான் உன்னை “ஆஸ்பத்திரிக்கு” கொண்டு போக வேணும் ஜீப்பில் இருக்ககேலுமோ என்று கேட்டார்.

‘ஓம்’ என்றான். அப்படியிருப்பது சிரமந்தான் ஆனால் இந்த நரகத்தைவிட்டு எப்படியாவது வெளியேற வேண்டும் என்ற தவிப்பில் தான் ஓம் என்று சொன்னான்.

‘ஸ்ரெக்சரில்’ வைத்துத் தாக்கிக் கொண்டு கீழே வந்தார்கள்.

ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள்.

சீற்றில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். பல வருடங்கள் சிறைவாசம் அநுபவித்துவிட்டு விடுதலை பெறும் கைதியின் மனிலையிலிருந்தான்.

தமயந்தியிடம் சொல்லிவிட்டு செல்ல வேண்டுமோப்போல் இருந்தது அவனுக்கு.

சுற்று முற்றும் பார்த்தான் அவளைக் காணவில்லை.

ஜீப்பில் முன் சீற்றில் ஆண் தாதியொருவர் ஏறிக்கொண்டார். அவர் கையில் குலனின் X-Raya யிருந்தது, உடன் கூட இங்கு வைத்தியஞ் செய்யப்பட்ட மருத்துவ அறிக்கையும் வைத்திருந்தார்.

குலனின் இருமருங்கிலும் ஒவ்வொரு படையினரும், எதிர் சீற்றில் மூவரும் ஆயுதங்களுடன் ஏறி அமர்ந்து கொண்டனர்.

ஜீப் மெல்ல நகர்ந்து சென்றது.

அவசர அவசரமாக அப்போதுதான் தமயந்தி வந்து கொண்டிருந்தாள். புன்னகைத்தபடி குலனை நோக்கிக் கையை

அசைத்தாள். இவனும் பதிலுக்கு புன்னகைத்தபடி கையை அசைத்தாள்.

அவள் உருவம் மறைந்தது.

அவள் நினைவு இவன் உள்ளத்தில் நிறைந்தது.

‘ஜீப் வேகமாய்ப் போய்’ குலுக்கம் ஏற்பட்டால் கை வேதனையாக இருக்குமே என்று எண்ணினான் குலன்.

ஆனால் ஜீப் மெதுவாகவே ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

கடற்படை முகமைவிட்டு வீதிக்கு வந்து வீதியிலும் மெதுவாகவே ஊர்ந்தது அதன் சாரதி திரும்பி குலனைப் பாரத்து தமிழில் ‘நோகுதா?’ எனக் கேட்டார்.

‘இல்லை’என்றான்.

சாரதி தெட்ரந்து “நான் உங்கள் மாமா சிவதாஸ் வீட்டில் உவர்மலையில் வாடகைக்கு இருக்கிறனான்” என்றார்.

‘ஜீப்’ மெதுவாகவே திருகோணமலை ஆதார வைத்தியசாலையைச் சென்றுடைந்தது.

ஜீப்பால் குலன் இறங்கினான். வாட்டுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டான்.

இப்போதுதான் குலன் தன்கைப் புண்ணால் வெளிவரும் தூர் நெடியை உணர்ந்தான்.

சீ... இதென்ன இப்படி மனக்குது என எண்ணிக் கொண்டான்.

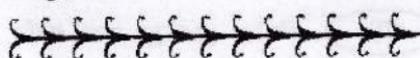
வாட்டில் இருந்த அறைக்கு கொண்டு சென்றனர். கைக்காய்த்தை துப்பரவு பண்ணி மருந்து கட்டிவிட்டார்கள்.

இப்போ கைப்புண்ணால் வந்த துர்நாற்றும் நீங்கியிருந்தது.

அதற்கிடையில் அச்சாரதியின் மூலம் செய்தியறிந்து குலனின் மாமா சிவதாஸ் உடன் வந்து பாரத்தார். அவர் சென்று குலனின் மூத்த சகோதரன் சித்திராவிடம் கூறியதும் அவரும் இரவுச் சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

இன்னும் சில நாட்கள்

குலனின் மூத்த தமையானார் தம்பியின் நிலை கண்டு அழுதார்.

குலனும் கண் கலங்கினான்.

இங்கும் குலனுக்கு ஒரு கையில் சேலைன் ஏற்றப்பட்டது. மறுகை அசைக்க முடியவில்லை.

இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு இடியப்பம் கொண் டு வந்திருந்தார். அதை தமையனார் ஊட்டிவிட்டார்.

குலனின் மனம் கசிந்தது அவனின் மனம் ‘நான் எத்தனை தடவை அண்ணனின் மனம் நோகும்படியும், மரியாதைக் குறைவாகவும் நடந்திருக்கிறேன். என்னை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்கோடு கண்டிக்கும்போது இவர்மேல் எவ்வளவு வெறுப்பும், கோபமும்கொண்டிருக்கிறான். நான் இவருக்கு இதுவரை ஒரு உபகாரங் கூடச் செய்யவில்லை. அப்படியிருந்தும் நான்விட்ட பல தவறுகள் மன்னித்து’ இந்த மாதிரி எனக்கு அன்பு கலந்து உணவை ஊட்டுகிறாரே என்று எண்ணினான். ஒரு தடவை ஏதோ தவறு செய்ததற்காக தன்னை அடித்த ஆத்திரத்தில் அவர் வெகு கவனமாகப் பாவித்துவந்த ‘நேடியோ’ ‘வயர்களே’ அறுத்து பழுதாக்கியதை நினைத்தான்.

துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ஆனால் அதற்கு மேல் உண்ண முடியவில்லை. அவர் காலில் விழுந்து கதற வேண்டும் போலிருந்தது.

‘போதும் தின்னேலாது’ என்றான்.

“இன்னும் ஒரு வாய் தின்” என்றபடி மேலும் ஒரு கவளத்தை ஊட்டினார்.

அவனால் அவ்வண்பு ஊட்டலை தட்டமுடியவில்லை. முழுவதும் சாப்பிட்டு விட்டான். இரவும் அங்கே தங்கினார். இவ்வாறு பல இரவுகள் அவர் தங்கினார் (குலனின் இளைய மைத்துனைன் இதில்லைநாதனும் பல இரவுகள் கூட இருந்து உதவி புரிந்தார்)

காலை ஆறுமணிபோல் முகங் கழுவி விடுவார். கட்டிலை விட்டு குலனால் இறங்க முடியாததால் மலங்கழிக்கும்

பாத்திரத்திலேயே மலங் கழிப்பான். அதை அவன் அண்ணனே கொண்டுபோய் கொட்டிவிட்டு இவனைக் கழுவிவிடுவார்.

அவரின் இப்பணிவிடைகள் கண்டு இவன் மனம் பணி போல் உருகும்.

ஏழுமணி போல் வீட்டுக்குச் சென்று அவர் தன் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் வருவார். சுமார் மூன்று மைல் தூரத்தில் அவர் வீடு இருந்தது. வந்து காலை உண்வை ஊட்டிவிட்டு பின் அவசர அவசரமாகத் தான் படிப்பிக்கும் பாடசாலைக்கு விரைவார்.

“ சே..... என்னால் இவருக்கு எவ்வளவு சிரமம்’ முகஞ் சுழிக்காது , மனஞ்சலிக்காது எப்படியிவரால் இப்படிச் செய்ய முடிகிறது? சகோதரம் என்றால் போல் இப்படியா? இவருக்கு இப்படியொன்று நேர்ந்து ‘கடவுளே’ அப்படியொன்றும் நேரக்கூடாது. என்னால் இவரைப் போல் மனப்பொறுதியோடு அன்பாக பணிவிடை செய்ய முடியும்” என்பது சந்தேகம்தான் என எண்ணினான்.

தத்தித்தாவி தளிர்நடை பயின்ற காலந் தொட்டு இத்தனை காலம் வரை இணையிலா அன்பு செலுத்தி சொத்தே ‘என் செல்வமே’ சோதரனே என்று எத்தினமும் அன்போடு எனையழைத்த அண்ணாவே!

இத்தரையில் நான் இனி இருக்கின்றவரையில் இவ்வுதவி மறப்பேனோ

சத்தியமான உங்களன்பை சாகும்வரை நான் மறவேன்.

என்று குலன் தன் அண்ணனின் அரிய பணிகண்டு உளம் கசிந்து உருகியமுதான்.

*

அங்குமியாயம் - 9

வைத்திசாலைக்கு வந்த மறுநாள் குலனை ஒப்பிழேசன் தியேட்டருக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

“ஏன் கொண்டு செல்கிறார்கள்.... என் கையை கழட்டுவதற்காக இருக்குமோ” என்றெண்ணில் பயந்தான்.

மயக்க ஊசி போடுமுன் டாக்டரிடம் கேட்டான் “ஏன் என்ன செய்யப் போறியள்? ”

“ஒண்டுமில்லை” ‘.கைப்புண்ணடி சிறிது பழுதுபட்டிருக்கு தசை கொஞ்சம் அழுகத் தொடங்கியுள்ளது. அதை மட்டும் வெட்டியெடுக்க வேண்டும்” என்று கூறியபடி ஊசியை ஏற்றினார்.

“ஒன்று, இரண்டு” எண்ணும்படி ‘டாக்டர்’ கூறினார்.

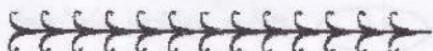
“ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நாலு, ஐந்து, ஆ...று, ஏ”....அப்படியே மயங்கிவிட்டான்.

கண்விழித்த போது ‘வாடு’ கட்டிலில் படுத்திருந்தான். உடனே பரபரப்புடன் தன்கையைப் பார்த்தான். கையிருந்தது. திருப்திப்பட்டான். கையை எல்போல்மடக்கி “பி.ஓ.பி” எனப்படும் பிளாஸ்டர் சுற்றியிருந்தார்கள். இப்போ சிறிது கையை அசைத்தாலும் அவ்வளவாக வேதனை தெரியவில்லை.

மத் தியானம் பன் னிரண்டு மணிக் கு அவன் பெற்றோர், சகேதரர்கள், மனைவி, பிள்ளைகள் வந்து பார்த்தனர்.

மன்னாரில் கடமையாற்றிய சின்ன அண்ணன் தவராசாவும் வந்தார்.

அனைவரின் முகங்களிலும் சோகம் அப்பிப் போயிருந்தது.

மதியம் சாப்பாட்டை மனைவி ஊட்டிவிட்டாள். இருவு வேலைகளில் அவன் அண்ணனும் இளைய சகோதரியின் கணவன்(தில்லைநாதனும்) மாறி மாறியவனைக் கவனித்தனர். இவனின் எழுத்தாள் சிநேகிதி சித்திராநாகநாதன் அங்கு பெண்தாதியாகக் கடமை புரிகிறாள். அவனும், தன் சக தாதிகட்டும் சொல்லி அவர்களும் இவனை நன்கு கவனித்துக் கொண்டனர்.

இங்குள்ள “எக்ஸ்ரே” படப்பிழப்பாளர் பரமநாதனும் குலனுக்கு அண்ணன் முறையானவர். அவரும் உதவிகள் புரிந்தார்.

மத்தியான உணவு அவன் மனைவி கொண்டு வந்து கொடுப்பாள்.

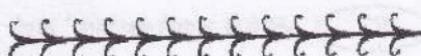
குலனின் நாரியில் ஏற்பட்ட காயத்திற்கும் பின்பக்கம் ‘பைண்ட்டால்’ குற்றிய காயத்திற்கும் வாட்டில் வைத்தே மருந்து கட்டுவார்கள். கைக்காயத்திற்கு மட்டும் தியேட்டரில் வைத்து மருந்து கட்டுவார்கள்.

ஒருநாள் மதியம் வந்த குலனின் கர்ப்பினி மனைவி வாட்டில் குலனுக்கு மருந்து கட்டும் போது அக்காயங்களைப் பார்த்துவிட்டு ‘இவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறதே’ என ஏங்கியபடி கூறினாள்.

அது மாறிவிடும் என இவன் தேற்றினான்.

குலனின் காரியாலயத்தில் இருந்து அவன் சக உத்தியோகத்தர்கள் - கடிதம்முலம் சுக செய்திகளை விசாரித்து அறிந்து கொண்டனர். அவனின் எழுத்தாள் நண்பர், நண்பிகளும் நேரிலும், கடித மூலமும் ஆறுதல் கூறினர்.

குலனின் நெருங்கிய நண்பன் அவனைப் பார்க்க வந்த போது குலனால் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை.

வாய்விட்டே அழுதுவிட்டான்.இதுவரை அவன் அப்படி அழவில்லை. ஏன் அவ்வாறு அழுதான், நட்புணர்வு அந்த உறவுதான் மற்றைய உறவுகளையும் விட மேம்பட்டதோ என்று எண்ணினான். நன்பன் இவனைத் தேற்றினான். குலன் இடது கரத்தால் வாட்டில் கட்டிலில் வைத்து எழுதிய கவிதை ஒன்றையும் தன் நண்பனுக்குக் காட்டினான். கவித்துறையில் குலனுக்கு ஊக்கமும். ஒத்துழைப்பும் நல்கியது அந்த இலட்சியக் கவிஞர் “நிலா தழிழின் தாசன்” தான் அவன் குலனின் கவிதையைப் படித்தான்.

எந்தன் வகை காந்தால்
நான் கவிவழிப்பது
உந்தனுக்கும் பிழக்கவில்லையோ
கேற்றா? நி சொல்.
காங்கரிவைன்றைத்தான்
நி யெந்தாய்
ஒனால்
மறுகாந்தால் நான்
கேதோ.....!!
எழுதக் கொபங்கிளிட்டேன்
முந்தால் கேதூயும் ரூடுக்கிம் பார்..
காணாமும் கவி எழுதக்
கொபங்கிளிடுவேன்

கவிதையைப் படித்த கவிஞரின் கண் கலங்கிற்று. இறைவன்பால் இவனுக்கு அன்பு இருக்கிறது என வியந்தான். அன்பு செலுத்துபவர்களிடம் தானே அதிகாரத்துடன் பேச முடியும்.

நண்பன் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

ஆயிரத்துத் தெள்ளாயிரத்து என்பத்தைந்தாம் ஆண்டு ஆணி மாதம் முதலாந் தேதி குச்சவெளி பொலிஸ் நிலையம் போராளிகளால் தாக்கப்பட்டது.அங்கு இறந்தவர்களையும், காயப்பட்டவர்களையும் ஹெலிகோப்டர் மூலம் குலனை வைத்திருந்த கடற்படை முகாமுக்கே கொண்டு சென்றனர்.

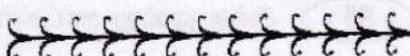
'நல்லவேளை என்னை முதல்நாள் விடுவித்தார்கள்..... இல்லையேல் அவர்களுக்கு ஏற்பாட்டிருக்கும் ஆத்திரத்தில் என்னை சுட்டிருப்பார்கள்... என்று எண்ணினான்.

முன்றாந் தேதி அதற்குப் பழிவாங்கினார்கள். திருகோணமலையிலிருந்து பருத்தித்துறை சென்று கொண்டிருந்த இ.போ.ச.பஸ் வண்டியை பன்குளத்திற்கு அடுத்துள்ள காட்டுப்பகுதியில் வைத்து மறித்த ஆயுத கோஸ்டியோன்று அதில் பிரயாணம் செய்த ஆண்கள், பெண்கள் பலரையும் கூட்டும், வெட்டியும் கொண்டது. பஸ் சாரதியும் அதில் அடங்கினார். நடத்துனர் முருகேசு உட்பட சுமார் பத்து பேர் வரையில் காயங்களுடன் தப்பினர்.

படுகாயமுற்ற முருகேச வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டான். குலனுக்கு அருகேயிருந்த கட்டிலேயே முருகேசும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தான்.

முருகேசை குலனுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தமையால் பேச்கூத்துணைக்கு ஆள் கிடைத்துவிட்டது.

குலன் தனது லீவு முடிந்து பருத்தித்துறைக்கு மேற்படி பஸ்சிலேயே செல்வதாக இருந்தான்.குலனுக்கு இப்படியோர் இடர் ஏற்கனவே வந்திராவிட்டால் அன்றைய தினம் பஸ்சில் அகப்பட்டு குலன், மனைவி, பிள்ளைகள் இரண்டு, இவர்களின் கதி என்னவாகிப் போயிருக்கும் என்பதை எவரநிவார்.

‘எல்லாம் நன்மைக்கே’ என்னும் போல் குலனுக்கு இப்படி நடந்ததும் ஒருவிதத்தில் நன்மையாகத்தானே போய்விட்டது.

இருபத்தெட்டு நாட்கள் வாட்டிலிருந்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்தான் குலன்.

P.O.P.எனும் பிளாஸ்டர் கட்டு இன்னும் அவிழ்க்கவில்லை. கைவிரல்கள் எதுவும் அசைக்க முடியவில்லை. அவற்றில் உணர்ச்சியும் இல்லை.

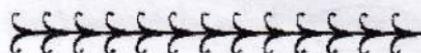
இரு வாரங்கள் குலன் தனது பெற்றோர் வீட்டில் இருந்தான் அவன் மருமகள் சுதா கையினைத் தடவி வேதனையினை தணிப்பாள். ஆனி ஏழாந்தேதி பருத்தித்துறைக்குப் புறப்பட்டான். அப்போ திமிஃபுப் பேச்சுவார்த்தை காரணமாக. யுத்த நிறுத்தம் அழுவில் இருந்தபடியால் ‘செக்கிங்’ எனும் பெயரில் கெடுபிடிகள் வழியிலிருக்கவில்லை.

பருத்தித்துறைக்கு வந்த மறுநாள் டாக்டர் முருகானந்தம் அவர்களின் உதவியோடு மந்திகை வைத்தியசாலை ‘சேஜன்’ஜெகப்பிரகாசத்தை(சத்திரசிகிச்சை நிபுணர்) சந்தித்து கையை காட்டினார்.

மறுநாள் மந்திகையில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

X-Ray எடுத்தனர் எலும்பு பொருந்தி இருந்தது. P.O.P ஜ அவிழ்த்தனர். கை சிறிது நீட்டி மடிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. மற்ற புண்கள் நன்கு ஆழிவிட்டது. ஆனால் கைப்புண்ணில் சிறுபச்சையிருந்தது. வீட்டில் இருந்து மருந்தைக் கட்டலாம் என்ற கூறி மருந்தைக் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

வீட்டிற்கு வந்த குலனிற்கு அவன் எழுத்தாள நண்பர்களான சந்திரா, பிரபா, ஆகியோர் வந்து மருந்து கட்டினார்கள். வேறு பல உதவிகளும் புரிந்தார்கள்.

அலுவலக நண்பர்கள் ஏனையோர்களும் வந்து பார்த்துச் சென்றனர்.

அவனின் அலுவலக உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து பணம் சேர்த்து இரண்டாயிரத்தைநாறு ரூபாய் வரையில் கொடுத்தனர்.

அந்நிலமையில் குலனிற்கு அது பெரும் உதவியாக இருந்தது.

நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்டான்.

சில மாதங்களின் பின் குலனின் சக உத்தியோகத்தர் வென்சில் லோஸ் என்பவரின் ஆலோசனைக்கிணங்க தெல்லிப்பளை வைத்தியசாலைக்குச் சென்று சிகிச்சை மேற்கொண்டான்.

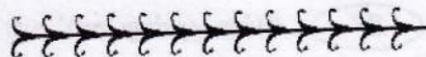
ஒப்பிழேசன் செய்து அறுபட்டிருந்த கைநரம்பு தைக்கப்பட்டது.

பதினைந்து நாட்கள் வாட்டில் இருந்துவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அங்கு வாட்டில் இருந்த சமயம் நண்பர்கள் பற்பல உதவிகள் புரிந்தனர்.

கைவிரல்கள் நாளடைவில் மெல்ல மெல்ல அசையத் தொடங்கின உணர்ச்சி வந்துவிட்டது. ஆனாலும் பூரணமாக இயங்க முடியவில்லை. எழுதும் அளவிற்கு கை இன்னமும் சுகப்படவில்லை.

காலம் விரைந்தது.

எண்பத்தைந்தாம் ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் பதினேழாந்திகதி குலனின் மனைவி ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள்.

குலன் குடுபூம்போது அக்குழந்தை கர்ப்பப்பையில் இரண்டரை மாதக் குழந்தையாக இருந்தது.

இப்போ பிறந்த அக்குழந்தையின் உடம்பில் குலனுக்கு பைன்ட்டால் குத்தப்பட்ட அதே இடத்தில் அதாவது முதுகுப் பகுதியில் அரை அங்குல ஆழத்திற்குக் குலனுக்கு இருப்பதைப் போலவே குறியாக இருந்தது. நாறிப் பகுதியிலும் தழும்பு இருந்தது. கைக்காயத்தைக் குலனின் மனைவி பார்க்காத படியால் அத்தழும்பு குழந்தைக்கு ஏற்படவில்லை. இத்தழும்புகளை இப்பவும் காணலாம்.

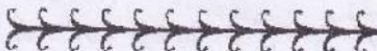
கர்ப்பமாய் இருந்த காலத்தில் குலனின் காயங்களைப் பற்றியே சதா எண்ணியபடி அவள் மனைவி இருந்த தால் தான் குழந்தைக்கும் அவ்வாறு தழும்புகள் ஏற்பட்டிருக்கு என சிலர் சொன்னார்கள்.

இறுதியில் சில வார்த்தைகள்...

இந் நாவலின் கையெழுத்து பிரதியை குலனின் மனைவியிடம் காட்டிய போது இப்போதும் ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்தாள். நாவல் ஓரளவிற்கு முழுமை பெற்றதாகக் கீருப்தி பட்டுக் கொண்டேன்.

அக்குழந்தை இப்போது சிறுவனாகி தனக்குக் கீர்ப்பப்பையில் இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட தழும்புகளைத் தடவியபடி தந்தை குலனைப் பார்த்தான். குலன் பெருமுச்ச விட்டபடி இது தொடர்க்கதையாகுமோ என்று எண்ணியபடி நாடியில் கைவைத்து வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான்.

(முற்றும்....?)

என் கையியறுத்துப் பிரதியை இலக்கிய இரசிகர்களிடமும் விகாருத்தேன் அவர்கள் தந்த
விமர்சனங்களையும் இதில் உள்ளடக்கியுள்ளேன் அவர்களை விகாரவப்பறுத்தி என்றி
கூறுவதற்காக..... இனி அவர்களின் பதிவுகள் .....

ஏற்கனவே!

உனக்கு இத்துயரச் சம்பவம் நிகழ்ந்த போது
நெகிழ்ந்த மனத்தில் பதிந்த தழும்பை
மீண்டும் சுரண்டிக் கொண்டேன்.
வாயால் அன்று ஒப்புவித்ததை அப்படியே
வரி வரியாக வரைந்துள்ளாய்
வலது கையில், இடது கைக்கு ஏற்பட்ட பொறாமை
ஏக்கம்! இரண்டும் தீர்ந்துள்ளது!
எழுதியது இடது கையல்லவா?
உனது 'கை'யெழுத்திற்கு இடம் உண்டு
எழுதடா!

இப்படிக்கு நன்பன்

நிலா தழிழனின் தாசனி

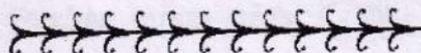
24.05.89

உயிரை பெரிதாக மதிக்காமல், இனிய
தமிழைக் காட்டிக் கொடுக்காத தருமா அண்ணாவுக்கு!
தங்களுக்கேற்பட்ட அந்த 3 நாள் அநுபவங்கள்
மிகவும் பயங்கரம் தான்,
என்ன செய்வது? வீரத் தமிழனாய்ப் பிறந்ததினால்
உடலில் வீரத் தழும்புகளை ஏற்றுவிட்டீர், தப்பிவிட்டீர்
ஆண்டவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்
தமயந்தி ஒரு மல்லிகைப் பூ
தண்ணீர் தர மறுத்த சிப்பாயோலரு ஊமத்தம் பூ....
இரண்டும் பூ..... தான் ஆனால்
இரண்டில் ஒன்றுமட்டும் இறைவனுக்கு.
தொடர்ந்து எழுத என் வாழ்த்துக்கள்
அன்புடன் தங்கை

உ.பி தங்கைமகர்)

ஞா. சாமினி

18.06.88

இனத்துவேஷம் பொது வானது
 கருணை வடிவில் அந்த சிங்கள்
 தாதியும் நேயமிக்க சிங்கள்
 இராணுவ வீரர்களும் குலனின்
 மனதில் அந்நேரம் அந்த
 முன்று நாட்களும் தெய்வமாகத்
 தெரிந்தார்கள். கண்ணீரை
 கசக்கி விட்டு மீண்டும் ஊறும்
 கண்ணீருக்காக அந்த முன்று நாட்கள்
 ஒரு விழு விழுப்பான திரைப்படம்
 போல நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

திருமலை ஈந்தா

1990

‘ஹுத்தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
 பொன்றும் துணையும் புகழ்’

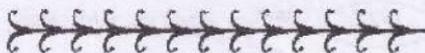
என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படி பொறுமையாக வாழ்வை
 நடத்துபவர் எந்தவொரு கஸ்ரத்திலும் இறைவன் அருளால்
 தயர் நீங்கப் பெற்று உலகம் போற்ற இன்பமாகத் தமது
 வாழக்கையை நடத்துவர் எவ்வளவு பெரிய துப்பம் வந்துற்ற
 போதும் தனக்காகவும், தன் இனத்திற்காகவும் வாழ
 நினைப்பவர்களே நாட்டின் வருங்காலச் சொத்துக்கள் அந்த
 முன்று நாட்கள் மனித வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும்
 பிரதிபலித் து வருவதால் உணர் ச் சியுள் ஓ
 கதையாகச்செல்கின்றது. தொடர்ந்து கதை எழுத என் மனம்
 நிறைந்த வாழத்துக்கள்

சிப்பாக்கு

என். சிவநெல்

நிலாரிவளி

(10.07.88)

உண்மையான அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு என்னும் போது மனதை நெருகீற்று. இன்றைய வாழ்வில் தமிழ் இளைஞர்கள் மட்டுமல்ல, அப்பாவி மக்கள் பலரும் வயது வித்தியாசமின்றி இத்தகைய அனுபவங்களுக்கு ஆட்பட்டவர்களே

சில இடங்களில், தேவை கருதிச் சிங்கள மொழி உறையாடல்களைத் தமிழில் எழுதி, அடைப்புக் குறிக்குள் அதன் தமிழ்க் கருத்தையும் எழுதுவது பொருத்தமாயிருக்குமென என்னுகிறேன்.

அனுபவந்தானெனினும், நடந்ததை நடந்தபடியே வரிக்குவரி ஒப்புவிக்காமல் விடுவது, மிகைப்படுத்தமில்லாத யதார்த்தமாயிருக்கும் உதாரணமாக ‘நீ புலிதானே புலியென்று சொன்னால் விட்டுவிடுவோம்’ தண்ணீர் தாகம் எனக் கேட்ட இடங்கள் - அடிக்கடி வராமல் இருந்திருக்கலாம். அத்தியாயம் முழுவதுமாக நீட்டியிருக்காமல் எழுத்தில் வடிக்கும் போது ‘திரும்பத் திரும்பத் தொல்லைகள்’ இப்படி முடித்திருக்கலாம்.

அடுத்தது

ஆசிரியர் முன்னுரையில் அழகாக சில கவிதை வரிகளில் ‘இவை அனுபவ ரீதியான உண்மைகள்’ எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தினால் போதுமானது மற்றப்படி கதா பாத் திரங்களின் பெயர் களை மாற்றியமைப்பது விவேகமாயிருக்குமெனக் கருதுகிறேன் சாதாரண ஒரு வாசகன் பரிதாபகரமான ஒரு கதாநாயகனை மனக் கண்முன் நிறுத்தி, அவன் தானாகவே அதை உணரும்படியாகச் சித்தரிப்பது வெற்றி தரும் உத்தி (நூலாக்கும் வேளையில் இதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும்) நண்பர் நிலாவைக் குறிக்கும் போது கூட, கதாநாயகன் ஒரு கவிஞராகவே சிறுடிக்கப்பட்டிருப்பதால் ‘கவிநண்பன்’ என்றோ. ‘சக கவிஞர்’ என்றோ குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

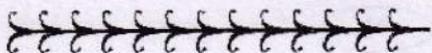
இவை எனது அபிப்பிராயம், தினிப்பு அல்ல

ஊன்புடன்,

நன்பன்,

கணமகேஸ்வரன்,

மட்டக்களப்பு.

நாவல் இருந்து போழுதைக் கழிக்கவும், படித்ததும் மறந்து விடக் கூடிய வகையிலும் நிறைய எழுதப்பட்டு வருகிறது இவற்றிடையே அருகிய வாழ்க்கை தீவிரத் தன்மையுடன் சமுதாய நிகழ்வுகளைப் படம்பிடிக்கும் நாவல்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன. அத்தகைய சமூக நாவல்களை சமூக ஆவணங்கள் என்றும் சொல்லலாம். எதிர்கால சந்ததிக்கு இத்தகு நூல்கள் நல்லதொரு சான்றாதாரமாக, நிகழ்வு ஆய்வுகளாக அமையும்.

அந்த வகையில் உங்கள் நாவலும் அமைகிறது என்றாலில் சந்தோசமே நாவலிற் சொல்லப்படும் செய்தி நம் கால கட்டத்தின் நிகழ்வுகள் ஒரு சமூகத்தையே வீழ்த்தி வழுமையிலும், துன்பத்திலும் வாட்டிய சோக நிகழ்வுகள் நாவலின் காட்சிகள் வரலாற்று நிகழ்வுகளாக மனக் கண்முன் விரிகின்றன.

ஆசிரியரின் கதை எடுத்துரைத்தலில் கவை இருப்பினும் சில உரையாடல்களின் நீடித்ததைத் தவிர்த்திருக்கலாம் கதை நிகழும் குழல் காலமும் - இடமும் மிக அமுத்தமுடன் வெளிப்பட்டிருப்பது இதன் வெற்றிக்கு அடிப்படைக் காரணமாகும்.

அதனை இன்னும் வெளிப்படுத்தியிருப்பது நாம் ஒவ்வொருவரும் தவிர்க்கமுடியாதபடி இவ்வாறான சம்பவங்களால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதேயாகும். மேலும் எழுத வாழ்த்துக்கள்.

நன்மி

பிரயினா சுகுமார்,
219, பார் வீதி,
மட்டக்களப்பு.

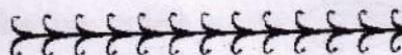
இதைக் கதையென்பதைவிட சுயசரிதையென்பது அழகாக புலப்படுத்துகிறது. ஈழத்தின் வட- கிழக்கில் வாழ்வர்களுக்கு இவை அனைத்தும் சம்பவங்கள் மற்றவருக்குக் கதையாகலாம். எப்படியாயினும் என் கருத்து கால அனர்த்தங்களின் அனுபவங்களை ஒரு ஆவணமாக்கி நூலாக வெளியிடுவது நீண்டகால சரித்திரப்பயனே, எழுத்தாளனுக்குத் திருப்தியும் ஏற்படுத்தியது.

விமர் சனங் களை பிரேத் தீயமாக உனக்கு எழுதித்தந்துள்ளேன். காரணம் அதன் குறை நிறைகள் உனக்கும், எனக்கும் இடையில் வாழ்கின்ற இராணுவ இரகசியம் ஆணால் அதை அம்பலத்தில் விடமாட்டேன். ஆணால் ஒன்று இதை நூலுருவில் காணும்போது தான் என் போன்றவர்களுக்கு மகிழ்வும், திருப்தியும் உண்டாகும். உடன் செயல்படு! உன் இடக்கரத்தை பலப்படுத்து! பல நூல்கள் உன் பாதை கண்டு தொடர்ட்டும்! உயர்ட்டும்! சரித்திரங்கள் பொக்கிஷங்களாக்கப்பட்டும்.

என்றும் உன் நன்பன்

கனகசபை தேவகடாட்சம் (மல்லிகைத்தீவு)

28/07/96

திருக்கோணமலை குடியியல் மேன்முறையீட்டு மேல்நீதிமன்றில் பதிவாளராகக் கடமையாற்றும் கெஜ.தர்மா என்று அன்புடன் அழூக்கப்படும் நிலாவெளியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நண்பர் கெஜரெத்தினம் தர்மதலராசா அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்திலும் முத்திரை பதித்தவர் ஆவார்.

இவரது இலக்கியச் சோலையில் பூத்த கவிதை மலர்கள் எம் நெஞ்சங்களை அள்ளும். அவை அழகு மட்டுமல்ல ஆழந்த அர்த்தமும் கொண்டவை இவரது இலக்கியப் படைப்புக்களான கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்பன.

ஸழக்தக் தமிழின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் காலத்தால் அழியாத சுவர் ஒவியங்கள். தனது இலக்கியப் படைப்புக்கள் மூலமாக, இலக்கிய இரசிகர்களின் உள்ளங்களில் குடிகொள்ளும் இலக்கிய வித்தையில் கை தேர்ந்தவர். அவரின் இலக்கியப் பயணம் இன்னும் தொடர வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்
சிரேஸ்ட் சட்டத்தரணி
ஆறுமுகம் ஜெக்சோதி
திருகோணமலை

ART 0776566173